Akbaba

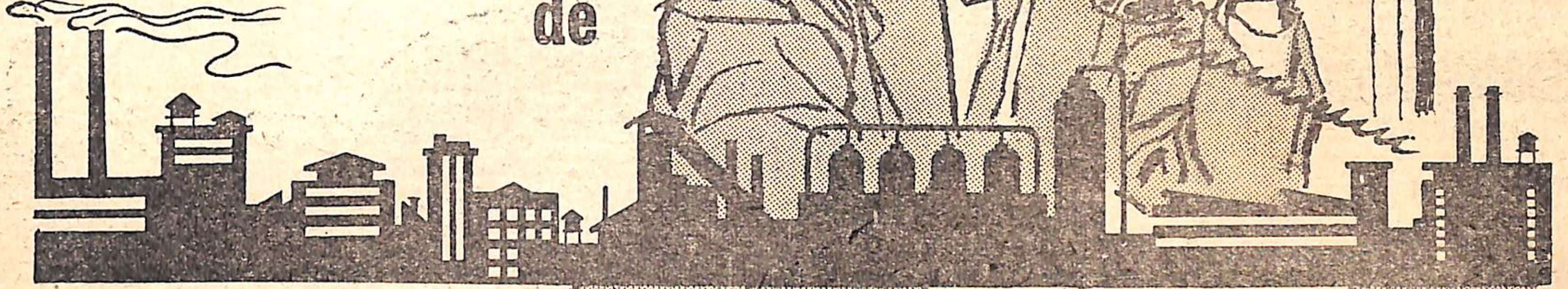

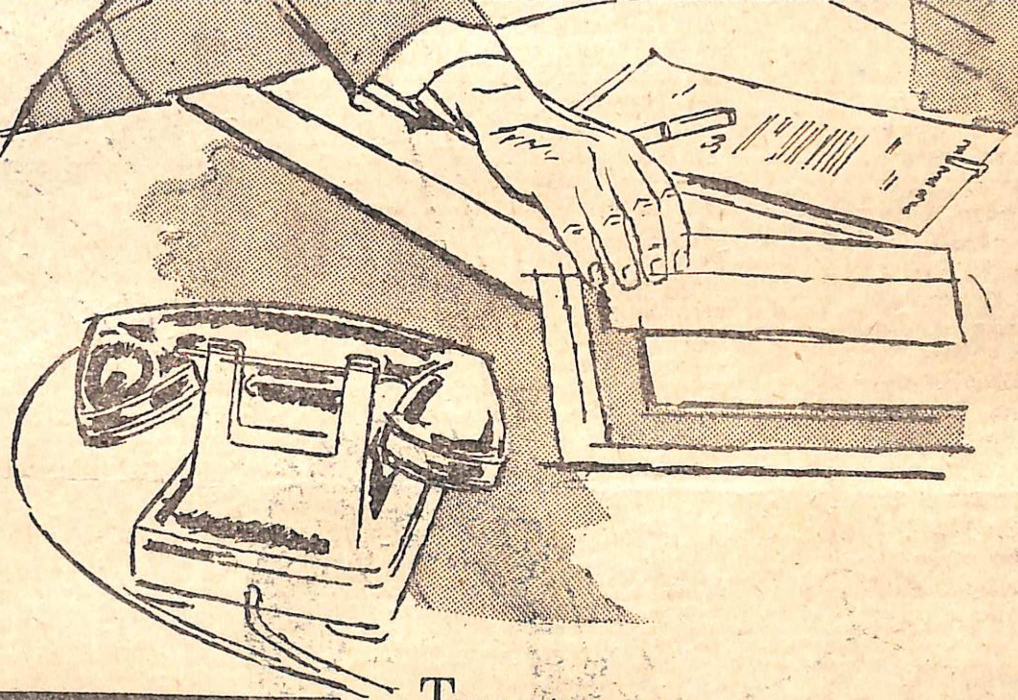
Başbakan: «Son çare yeni seçime gitmektir» dedi.

— Ah bir kurtulsam!

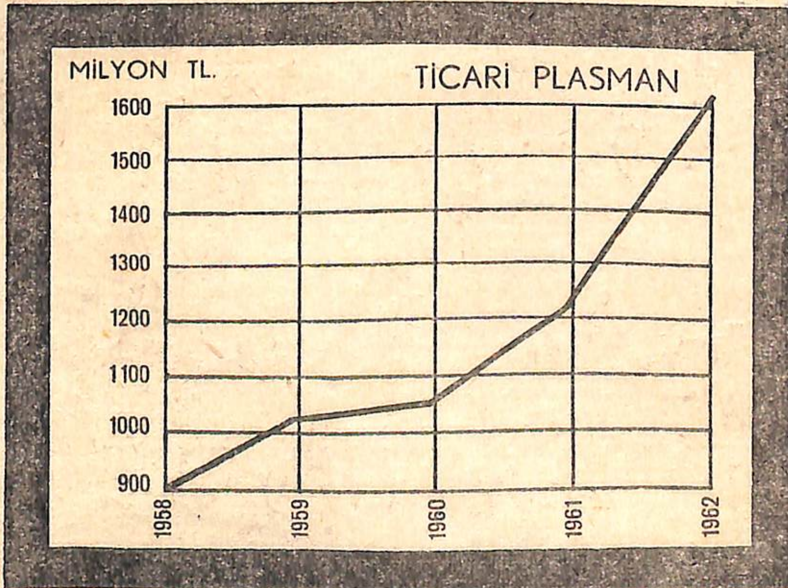
Diğer bütün banka hizmetlerinde olduğu gibi...

Ticaretin ve Sanayinin desteklenmesinde de

Türkiye İş Bankası Önderdir.

Türkiye İŞ Bankası, sahip bulunduğu geniş imkânları, hemen hemen bütün ticari piyasalarda ve faydalı sınai teşebbüslerde kıymetlendirmiştir. Faaliyetlerini genişletebilmeleri için İş Bankası tarafından iş adamlarına ödünç verilen paraların yekûnu, Bankanın kuruluşunda 398.000 lira iken 1962 sonunda 1 MİLYAR 636 MİLYON lirayı bulmuştur.

Memleketimizde mevcut bellibaşlı sınai teşebbüslerin hemen hepsinde İş Bankasının, ya iştirak veya müteşebbislerine işletme kredisi vermek suretiyle alâkasını görmek mümkündür.

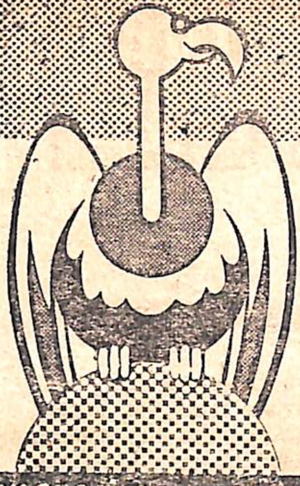
Ayrıca, teminat mektupları, senet tahsili, havale, döviz alım satımı, ithalât ve ihracat işlerine delâlet, akreditifler.. gibi hizmetlerin ifasında gösterilen sürat, sağlanan emniyet ve kolaylık sayesinde İş Bankası, iş adamları tarafından bilhassa tercih edilen banka olmuştur.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

en kudretli bankadır

Faal - 3555 - 119

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

Şair ihtilâl!

Bizim 27 Mayıs yiğitlerinin ellerindeki süngü, ertesi gün, bir de baktık ki, kalem olmuş. Hem de kartal gagası gibi sivri, çelik uçlu kalem değil, eski çağların gönül masalları yazan romantik kalemi, tüy kalem!

Bu şair kalemden ilk işittiğimiz söz şu olmuştur: 27 Mayıs ihtilâli, memlekette kardeş kavgasını önlemek için yapılmıştır. Hiç bir partiye karşı değildir!

İki gün önce, ihtilâlin üçüncü yılını selâmladık. «İhtilâl, hiç bir partiye karşı değildir» parolası, 27 Mayıs'ın hâlâ elden düşmez bayrağıdır.

Sahiden böyle miydi 27 Mayıs?..

Bunu anlamak için, politika uzmanlarına, Üniversite profesörlerine incelemeler yaptırmaya lüzum görür müsünüz?.. Sanırım, Adana ve Kayseri ceza evlerine bakmak ve yeri belirsiz üç mezarı düşünmek yeter!

Yassıada sanıkları içinde sorguya çekilmiş, hüküm giymiş bir tek C.H.P. li gören var mı?.. Bir tek C.K.M.P. li tanıyan var mı?.. Bir tek Hür P. li, bir tek tarafsız vatandaş duyan var mı?

Ama, sayısı beşyüzü aşan suçlular içinde bir tek, bir tek, bir tek D.P. li olmayan yoktur. Öyleyse «27 Mayıs ihtilâli hiç bir partiye karşı yapılmamıştır» denemez.

Pekiiiy, kime karşı yapılmıştır öyleyse?.. Demokrat partiye karşı mı?

Sanırım ihtilâl sözcülerini o tatlı, o hafif konuşmaya iten, bu acı, bu ağır düşüncedir.

«27 Mayıs, Demokrat Parti'ye karşı yapılmıştır» demek, bir milyonu aşan D.P. liyi ve seçimlerde o partiye oy vermiş dört milyon vatandaşı, yargı dışı bırakılmış suçlular durumuna düşürmek olurdu.

Bu beş milyona yakın insan, sadece o partiye inanmış ve kül edilen milyarların yalancı fecrini doğacak günün ışıkları sanmıştı. O kadar...

İhtilâlcilerimizin parolası, bu bakımdan doğrudur da...

Öyleyse 27 Mayıs kime karşı mı yapılmıştır?

D.P. ye değil, D.P. lilere değil, sadece D.P. iktidarına karşı!

Ölüm cezalarına, ömür boyu hapis cezalarına, yirmi yıla, on beş yıla, on yıla çarpılanlara bakınız: Hepsi iktidar partisinin Bakanları, iktidar partisinin milletvekilleri ve nihayet yine onların eli silâhlı zorbalarıdır.

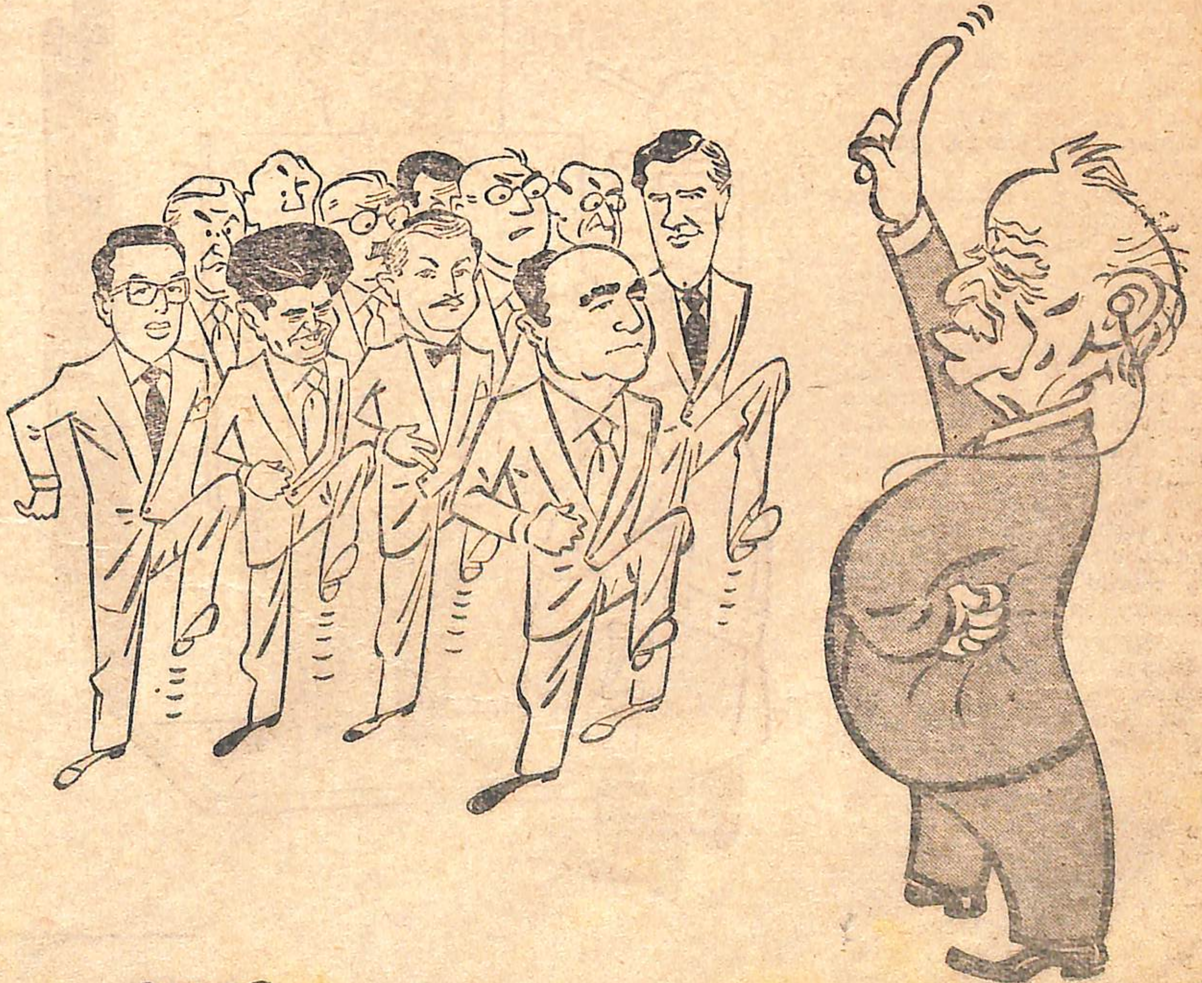
İhtilâl onlara karşı yapıldı: İnsan haklarını çiğneyenlere, Anayasayı çiğneyenlere, memleketi milletlerarası batakçı şerefsizliğine düşürenlere, vatandaşı vatandaşa düşürenlere karşı!

27 Mayıs, 29 milyon insanımızı kurtaran ihtilâldir. Bu 29 milyon içinde hepimiz varız. Bu bayram, Y. T. P. li Ahmet'in C.H.P. li Mehmet'in, C.K.M.P. li Ali'nin, C.M.P. li Veli'nin, A.P. li Hasan'ın olduğu kadar dünkü D.P. li Hüseyin'in de bayramıdır... Kimin mi değil?.. Sadece şu Bayar törencilerinin...

Eh, bu kadar deli - Pardon, Bakırköydekilerden af dilerim - bu kadar salak her memlekette bulur!

Yusuf Ziya ORTAÇ

İnönü CHP. ye «seçimlere hazır olun!» kumandası verdi. (Gazeteler)

— Yerindeee say!

BAŞYAZARI : Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ : Ergin Ortaç
YAZI AİLESİ : Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.
ÇEVİRGEN AİLESİ : Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.
KARİKATÜR AİLESİ : Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Seren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Erdoğan Özer.

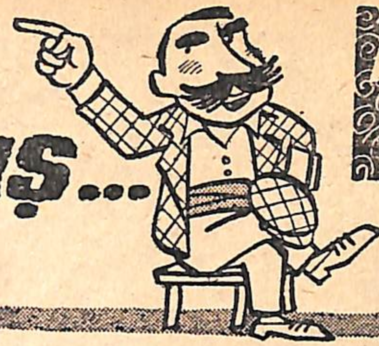
*

Yazı işlerini fiilen idare eden : Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer : Akbaba Matbaası
Kapak baskısı : Şaka Matbaası
Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yılığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLAN FİATI : Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 4 — Sayı : 96
30 Mayıs 1963
YIL : 41

*

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Postacı yolunu şaşırmış...

ADNAN VELİ

İstanbul Belediyesinin yetkilileri, Belediye zabıtasının ve iktisadi murakabe teşkilâtının yapmış olduğu kontrollerden verimli bir sonuç alınmadığını görmüşler, halkın aldatılmasını önlemek ve esnafı yola getirmek için, yeni bir metod denemesine başvurmuşlardı. Artık Belediye Zabıtasını çarşı, pazar dolaştırıp rast gelene ceza yazdırmaktansa, esnafı, grup grup Belediye Sarayına toplıyarak nasihat ve konferans yoluyla islâh etmek yoluna gidiliyordu.

Bu maksatla Belediye Sarayında o gün olağanüstü bir hareket vardı. Kabzımallar, Belediye Başkanının özel birer mektubuyla Saraçhanebaşı'ndaki binaya çağırılmışlardı. Ama havaların düzelmesiyle işler hızlandığı, sebze ve meyva piyasası epiyce kızıştığı için, bu toplantıya ancak 35-40 kadar kabzımal katılabilmişti.

Dâvetliler koridorda gruplar halinde dolaşırlarken, Yazıişleri Müdürü Uygur çıkageldi:

— Haydi beyler!.. dedi. Toplantı salonuna buyurun.. Biraz sonra konferans başlıyacak.

Kabzımalların bazısı temiz pak giyinmiş, bazısı da iş kıyafetiyle gelmişti. Birer ikişer, toplantı salonuna girip rastgele oturmıya başladılar. Sebze Hali'nin eskilerinden Kürt Beşir, yanındakini dürttü:

— Ula İprâm!.. Elli beş yaşımdan sonra, mektebin ganapasina oturiyrez.

— Bu, heppimizin istifadasındadir. Mektupta bu gonfiras için, gazbımal gonfirası deye yazırlar. Bakalım ne gonişirler?..

İlk konferansı Belediye Başkan Yardımcılarından Kadri İlkay verecekti. Kabzımallar sıralara ikişer ikişer yerleştiler. Aralarında el şakasıyla karışık sohbetlerin başladığı sırada, Kadri İlkay, ağır adımlarla salona girdi. Gülümsiyerek kürsüye doğru yürürken, sıralarda oturanlar, ayağa kalkarak Başkan Yardımcısını alkışlamıya başladılar. İlkay, misafirleri başıyla selâmladıktan sonra kürsüye çıktı. Yanda duran bardaktan bir yudum su aldı. Sonra, ellerini kürsüye dayayarak konuşmasına başladı:

— Sayın arkadaşlarım,

Hepinizi saygı ile, sevgi ile selâmlıyorum.

Bir alkış daha koptu salonda. İlkay, ciddiyetle konuşmasına devam etti:

— Burada, bugün müşterek bir maksat için toplanmış bulunuyoruz. Bu maksat, halka hizmet konusunda, esnaf kardeşlerimizle Belediyenin elele vermesi şeklinde belirmektedir.

Bu Belediye, bilirsiniz ki sizin Belediyenizdir. Sizi daima sevmiş, bağrına basmış, sizin için her fedakârlığa katlanmıştır. Bugün de İstanbul hemşerisine faydalı olabilmek için, gene sizlere yardım elini uzatmış bulunuyor.

Sevgili arkadaşlarım,

Biz kabzımal esnafının bugüne kadar dürüstlükten ayrılmadığına inanıyoruz.

Dinleyicilerden Kürk Beşir atıldı:

— Eyledir Vallaha.. Gabzımallar Demokrat Partiye bile uydi da şeytana uymadi. Biz namus için yaşıyrez.. Para neymiş?..

Kadri İlkay onun sözünü tamamladı:

— Hah, işte biz de Belediye olarak sizin namusunuzu korumak istiyoruz.

— İstemez korumak begim. Bizim namusumuz üstüne toz gonmamiştir. Bir kez sinek gonmişti 1957 de, sinek de pişman oldi.

— Niye pişman oluyormuş?..

— Sinek: «Ben bu gadar temiz yerde yaşiyamam» demiş duyduğumuza nazaran..

— Olabilir. Zaten biz de öyle olmasını temenni ediyoruz.

Dinleyicilerden kabzımal Talha bey atıldı:

— Affınıza mağruren, sözünüzü kesiyorum beyefendiciğim, esasen biz, Sebze ve Meyva Hali'nin tam karşısına kabzımal dürüstlüğünün bir âbidesini dikmeye karar verdik. Önümüzdeki ayın sonlarına doğru temeli atılacak olan bu âbideye, kabzımalların iffet ve ismet heykelini dikeceğiz.

Önde oturan Kürt Beşir lâfa karıştı:

— İffetini anladik. İsmetini ne gariştirirsin?. Ticarete siyaset gariştirma!

— Hayır kardeşim, yani isim meselesi o kadar önemli değil.. Ben, söz gelişi öyle söyledim.

— Nasil önemli değil?.. Sen getir İsmet'i Meyvahoşun garşisina dik, sonra orada rahat çaliş!

Başkan Yardımcısı İlkay, karşılıklı konuşmayı durdurmak için sözlerine devam etti:

— Sayın arkadaşlarım, müsaade buyurursanız ben sözlerime devam edeyim. Ticaret hayatında bir kimseyi aldatmak, kendisini aldatmak demektir. Bir esnaf da elbet kendisini aldatmak istemez.

— Helbette istemeeeeeez!..

— Onun için bu yollardan vazgeçmelidir. Bilirsiniz, bir atasözü vardır: «Sağlam dimağ, sağlam vücutta bulunur.»

Beşir gene atıldı:

— Sağlam fatura da Kürt Beşir'de bulunur..

— Evet, fatura meselesine ayrıca temas edeceğim..

— Heç temas itme begim.. Sen temas edince fatura buruşir. Bizim faturalar gaymak kibidir, çarktan çıkma..

— Peki sayın arkadaşlarım, şimdi size, biraz ticaret ahlâkından ve bunun faziletlerinden bahsetmek istiyorum.

— Sayın Başkanim, onları biliriz. Benim Nişantaşında bir aportimanim vardir, adina namus aportimani deye gapisina yazmişem. Namustan aportiman yaptiran adam bunları bilmez mi?..

İlkay sinirlenmiye başlıyordu:

— Peki ama, bizim bugünkü toplantımızın gayesi, ticaret ahlâkı üstünde konuşmaktır.

— Goniş bobam, goniş..

— Size ticaretin birinci kuralından söz edeyim...

— Ticaretin birinci gırali, sizin Belediyedeki İmâr'dır. İkinci gırali Kürt Beşir'dir. İngiliz gırali ondan sonra gelir!..

— Peki, benim konuşmama müsaade etmiyecek misiniz?..

— Estafurullah.. Ne dimek müsade?.. Zabaha gadar goniş vallaha..

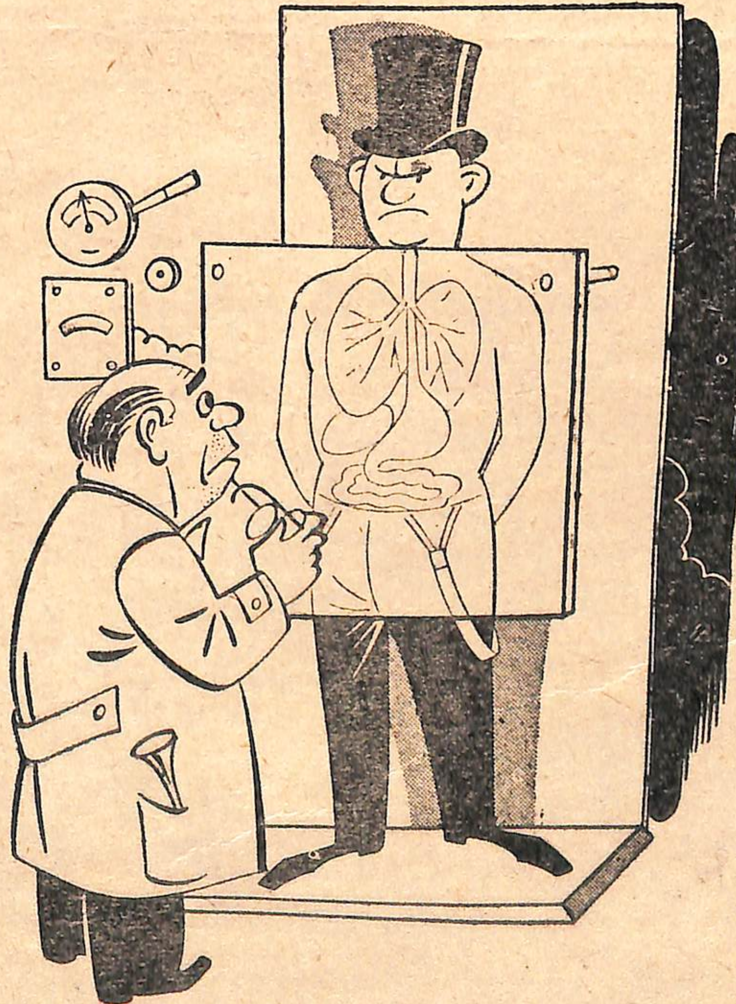
Arka sıralardan sızlanmalar başladı:

— Susalıııım, lütfen dinliyeliiiiim!..

Beşir, oturdu yerden ayağa kalktı:

— Ne avlirsin orda Kâmil?.. Sayın Başkanim boşina gonişir. Ahlâkı, gabzımal bilmez de kim bilir?.. Burda bu gadar gabzımal variz, içimizde gün yemiş bir adam var midir? Hepimiz Allaha şükür, haklı iktisap adami olmişez. Alnimiz açık, tükânımiz açık, perdelerimiz açik, mallarımız açik, Cumuriyet gabzimallariyez. Uç guruş gazanırsek, Anayasamızen sayesinde gazanırek..

Kadri İlkay enikonu sinirlenmişti:

— Aaa... Sizin kalbiniz yok!.

— Rica ederim, artık kâfi, dedi.. Biraz saygılı olmak lâzım.. Kürt Beşir büsbütün içerledi:

— Begim, gusure bakma rica iderim, bizim meyvahoşta ahlâk gompiledir. 27 Mayıstan sonra bir subay geldi de, gene bizi bozamadı. Biz bozulmayiz. Mayamız temizdir. Rehberimiz.. Rehberimiz şeydir..

Arkasına döndü. Birkaç sıra geride oturan Dalyankuzusu Kâzım'a baktı:

— Kimdi rehberimiz ula?..

Kâzım hiç cevap vermedi. Beşir, hafızasını iyice kurcaladıktan sonra devam etti:

— Rehberimiz, turist rehberi Mihaldır. Meyvahoşun öbür adı haldır. Sen kaşığı dibinden daldır. İçinde ne galirse havaya galdır. Havyarı yeyip etrafina saldır. Üç soba borusidir bizdeki baldır. Tabanlarımızdaki kundura değil, naldır.. Şimdi anladin mi kabzımal dedigin ne maldır?..

Başkan Yardımcısı Kadri İlkay, öfkesinden kıpkırmızı olmuştu. Beşir, kapıya doğru yürürken ekledi:

— Sayın Başganim, ahlâk gonfiransinin mektubunu, postaci yağnışlık ile Hale getirmiş. Belediyenin İmâr'ı var, Plânlama'sı var, Yollar şubesi var, Fen işleri var, binaların gat irtifalari var, maili inhidam uzmanlari var, lokantalardaki pis tabaklar çatallar müdürleri var, Zeki Müren'deki 60 liralık bir dotames salatasina göz gapama müdürlüğü var, sinamanin gapisindaki garaborsanin kış kış müdürlüğü var, oduncuların gantarindaki titiremenin müdürlüğü var, bekâr hamamlarındaki bitlerin yollarını değiştirme müdürlüğü var, Edirnegapidaki eşek eti mazbahasinin gonturol müdürlüğü var.. Postaci yolunu şaşırmış da Hale gelmiş. Ahlak Gonfiransına bütün adamları çağırmiya guyruk yapsalar, üç senede sıra gelmez bize başkanim.. Ellerinden saygı ile öperim ve şerefli ticaretime devam ederim!

Kürt Beşir kapıdan çıkarken, Başkan Yardımcısı Kadri İlkay, öfkesinden tir tir titriyordu. Kendini tutamadı, seslendi:

— Buraya bak.. Hişşşt...

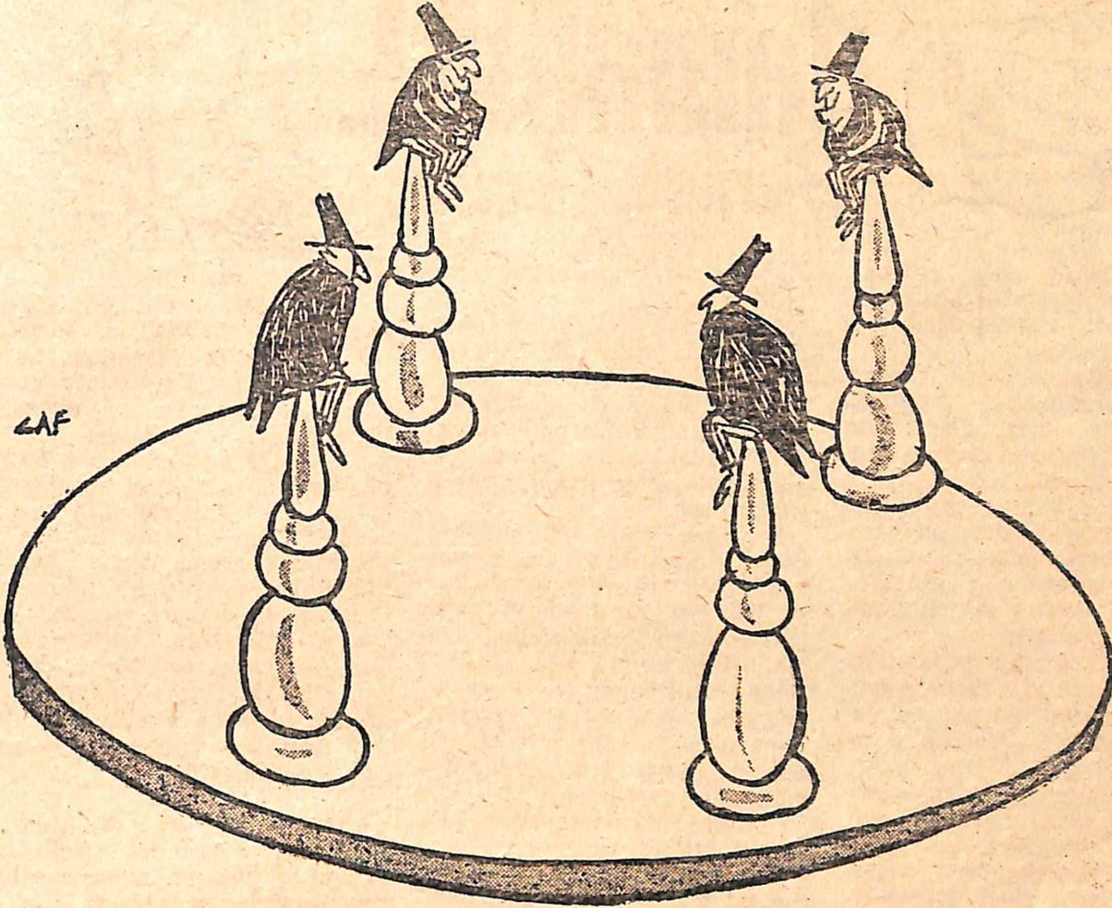
Beşir bir an durdu. Onun da kaşları çatılmıştı:

— Sen bana hişşt diyemezsin Başkanim!. Benim adım Reşat Özarda değildir! Onun dokunulmazını belki bir gün galdırırlar ama, benimkini galdiramazlar. Benimkini galdiracak bir kişi vardır, o da Tarlabaşında oturur! Haydi Allaha ismarladık.. Biz 27 Mayıs gabzimalıyız.. Bize böyle numaralar geçmez!..

Kapıyı sertçe vurdu, çıktı. Kadri İlkay bembeyaz kesilmişti. Salonda kalanlara döndü:

— Bugünkü toplantımız burada sona eriyor, dedi.. İstanbul Belediyesi adına hepinizi sevgi ile selâmlıyorum...

Adnan Veli

Dört parti arasında yuvarlak masa toplantısı!

PAZARTESİ :

Memleketimizin iktisadi durumunu, sosyal durumunu, iş durumunu, geçim durumunu ilgilendiren şu çok yönlü haberi okuduk gazetelerde:

«Tanınmış hırsızlardan Muslukçu Kadir, Şişli'de Fransız mezarlığını soyarken devriye gezen polislerimiz tarafından yakalanmış!»

Demek ki, Muslukçu Kadir artık sebillerde, çeşmelerde çalınacak musluk bırakmamış...

Ama, ölüleri soymaya kalktığına göre, dirilerde de çalınacak bir şey kalmamış demektir!

Hele polis'in bu hırsızlığa ne hakla karıştığına hiç aklımız ermedi: Malûmya polis dünya işlerine bakar. Ölü ise bu dünyanın değil, öbür dünyanın insanıdır.

Ne tuhaf bir memlekette yaşıyoruz: Dirileri Allaha emanet etmiş, ölüleri korumaya çalışıyoruz!

SALI :

Sayın İnönü'nün: «Üç gün içinde her şey olabilir» dediği o korkulu «her şey» nihayet dün gece oldu!

Demeçle olay arasında sade küçük bir zaman aşımı var: Üç gün içinde değil de altı gün içinde oldu... Eh, bu o kadar önemli sayılmaz!

Ama önemli olanı da var: Sayın İnönü, o isabetli demecinden -nedense- iki gün sonra caydı: «Ben öyle dememiştim... Yanlış aksettirdiler» diyiverdi...

Eğer ilk sözünde dursaydı, eğer kaşlarını çatıp, çenelerini kısıp sussaydı... Ne mi olurdu?..

Ne olacak, İnönü, İnönü olurdu!

ÇARŞAMBA :

İki Fransız Paris'ten İstanbul'a otomobille 31 buçuk saatte gelmişler... Şaşılacak şey!

Sonra efendim, Topkapı'dan Harbiye'ye de... Evet, o da şaşılacak şey: 45 dakikada!

Hayır, hayır, bunda şaşılacak bir şey yok: Biz ondokuzuncu asır Fransa'sına 20. asırda bile yetişemedikten sonra!...

PERŞEMBE :

Ünlü Senatörlerimizden General Mucip Ataklı «Siyasi Partilerimiz milletin çoğunluğunu tatmin etmiyor, bunlar kendilerini ıslah etmelidirler» demiş.

Doğru... Ama, Türk milletini tatmin etmeyen yalnız partiler mi Paşam?

Uzatmayalım: Allah cümlemizi ıslah etsin!

CUMA :

Kerim Çambey adında bir vatandaş.. Bandırma'nın Osmanlı köyünden.. Yoksul bir rençper.. Altıyüz lira para cezasına çarptırılmış!

Ödemeye gücü yok.. Ne yapsın fakir?.. Bir gözünü - Evet evet şu iki dünya penceresinden birini - satışa çıkarmış... Acınacak değil, ağlanacak şey... Ama, bu altıyüz lira ne cezasıdır, biliyor musunuz?.. Orman cezası!

Haaa, demek ki, ormanlarımıza karşı işlediğimiz cinayetler, nihayet Tanrıyı gazaba getirdi!.. Aman vatandaşlar, dikkat: Tanrı insanı kendi elile kör ediyor.

CUMARTESİ :

Amerika'nın uzay'a gönderdiği «İman 7» bir ölüm tehlikesi atlatmış... Hem de... evet, hem de bizim Ankara radyosu yüzünden!

İstanbul'da rahat rahat dinleyemediğimiz Ankara radyosu, Fezada ne marifetler yapıyormuş meğer..

Anlaşıldı, anlaşıldı, biz bu dünyanın insanı değiliz.

PAZAR :

Bursa skandalına adı karışan 16 yaşında bir kızın, Hac'dan yeni dönen babası, saçlarını, kaşlarını ustura ile dibinden kesmiş!

Böyle adalet olmaz: ortada suçlu iki, ceza gören bir...

Hacıbaba usturayı ele almışken, öbür suçlunun da dibinden kesilecek münasip bir yerini bulmalıydı!

damaaat!..

Şemsi Belli

Kaynanaların adı çıkmış... Oysa öyle kayınpederler var ki kaynanaları mumla değil, projektörle aratıyor!..

Bu yargıya ne zaman vardım, biliyor musunuz?... Dördüncü evliliğimde!.. Evet.. Ancak dördüncü aptallığımın sonuna doğru aklım başıma geldi...

Girdiğim bütün okullardan kovulmuştum. Elimde bir ortaokul diploması bile yoktu.. İşsizdim, parasızdım, canım sıkılıyordu... Can sıkıntımı unutmak için evlendim!

Kayınpederim bir partinin ocak başkanıydı. İlk devrede milletvekili seçildiğimi zannediyorsunuz değil mi?... Yooooo, o kadar aceleci değilim ben...

Düğünden sonra kayınpederimin ilk işi beni bir bankaya yerleştirmek oldu. Benim ilk işim ise yerleştiğim bankanın servis şefi olan yeşil gözlü taze dula âşık olmak!..

Altı ay sonra ocak başkanının kızını boşadım, servis şefimle evlendim.

İkinci kayınpederim, kızının birinci evliliğinde dönüşsüz bir geziye çıktığı için onunla teşerrüf edemedik. Ama kayınvaldem olgun, halden, dilden anlar bir kadındı. Halden, dilden, anladığı için de kendisinin kabul gününde tanıştığım her kocadan birkaç milyon miras yemiş. Meral'e olan zaafımı kızına söylemedi.

Otuzbeşine henüz varmamış ve o gidişle hiçbir zaman da varamayacak olan milyoner Meral, benim gibi toy bir delikanlıdan hoşlandığı için servis şefimi üç ayda tuşa getirdi ve ondan boşalan yere oturuverdi.

Bilmiyorum hiç, bir milyoner kadınla evlendiniz mi?... Yapmadınızsa tavsiye ederim: Deneyin bir defa!.. Milyoner kocası olmak tatlı şey!.. Aşçılar, hizmetçiler, hususî araba şoförleri, suvareler, apremidi çayları, partiler...

İnsan milyoner kocası olunca bankada çalışır mı?... Servis şefimle birlikte bankaya da vedâ etmiştim. Artık bankacılar benim cârî hesaplarımın künyesini tutuyor, ben de evde sevgili milyonerime kamu hizmeti görüyorum!..

Evlenme konusunda biraz acele davranmıştım ama yaşım henüz küçüktü. Askerliğime bir yıl kalmıştı. Nerdeyse yoklama için şubeden çağıracaklar diye ödüm kopuyordu.

Milyonluk hesaplara kasa anahtarı olunca her şey kolaylaşıyor dünyada.. Bir gün bulunduğum şehrin özel liselerinin birinden çağırdılar:

— Diplomanı unutmuşsun, gel de al!.. dediler.

Tam doğum günüme rastlayan bu sürpriz, kamu hizmetindeki başarılarımdan dolayı benim için beklenmedik bir hediye oldu.

Ama hayatta bıkılmıyan ne var ki!. Bir prens saltanatı içinde geçen o alışmadığım hayat, beni gerçekten sıkmıştı. Yaya yürümeye, bahçe duvarlarına oturup karpuz kabuğu kemirmeye, mahalle kızları ile tenha sokaklarda fingirdemeye hasret kalmıştım. Milyoner karımın yumuşak göğsünden çok, henüz onyedisine girmemiş hizmetçi kızın kütür kütür vücûdu ilgimi çekiyordu.

Askere çağrıldığım sırada yeni bir açıkgözlük yaptım: Milyoner karımı boşayıp bir albay kızıyla evlendim!.. Nikâh kâğıtlarımız belediyenin kapısında asılırken, ben ayaklarındaki postalların ağırlığını yüreğinin içinde duyan bir yedeksubay öğrencisiydim

Kayınpederim mesleğini seven bir insandı. Üzerimde asker elbisesini ilk gördüğü gün beni yanına çağırdı:

— Bana bak damat!.. diye gürledi. Benden en ufak bir kayırma beklersen aldanırsın, bu bir!. Askerliğin müddetince askeri nizamlara ve kanunlara bağlı olduğunu unutma, iki!.. En ufak bir falso yaparsan hapı yutarsın, üç!.. Hadi bakalım, evvelâ esas vaziyete geç karşımda... İlikle ceketinin üst düğmesini... Saaaaaaa dön... İstikamet kızımın oturma odası!.. Uygun adıııım marrrrşşşşş!...

Hapı gerçekten yuttuğumu işte o dakikada anladım... Adamın hiç şakası yoktu. Çevresindekiler de başta kızı olmak üzere ayni şeyi doğrulamaktan geri kalmıyorlardı.

* * *

İnsanoğlu bu... Su gibi... Hangi kaba girer de o kabın kalıbına uymaz? Ben de kayınpederimin komutlarına uymaya çalışıyor, arasıra falso yapıp azar işitsem bile gün geçtikçe ödevimi iyiden iyiye benimsiyordum.

— Dâmat...

— Buyrun Albayım!

— Evci kâğıdını çıkardın mı?

— Hayır Albayım!..

— Kızımın üzülmesine aslâ tahammül edemem, hiç olmazsa haftada bir onu sinemaya götürmelisin, bugünden tezi yok hemen evci kâğıdının işlemine başla!..

— Başüstüne Albayım!.. Bugünden tezi yok evci kâğıdının işlemine başlıyacağım!..

— Dâmaaaaaaat!..

— Emredin albayım!..

— O ne biçim duruş öyle?... Hazzzzzzrrol!... Çek göğsünü içeri! Bitiştir topuklarını!.. Biraz daha!.. Tamam!.. Gözlerinin bakışı nizamî değil, asker öne bakmaz, askerin başı daima yukardadır, ilerdedir!... İleriiiiiiii bakkkkkk!. Rahat!... Hazzzzzzzroooool!... Solaaaaaaa dön! İstikamet: Kızımın odası!... Uygun adıııım marrrşşşşşş!

Rap-rap-rap... Rap-rap-rap... Rap-rap-rap...

Ev içinde, terlikle uygun adım yürümek meğer ne kadar zormuş!.. Bir yanlışlık yapacağım diye ödüm kopuyor... Bereket versin kayınpederimin odası ile kızının odası arasındaki mesafe sadece bir salon... Güleceğim, gülmekten korkuyorum.. Ağlıyacağım, erkekliğime yediremiyorum... Kayınvaldemin, baldızlarımın gözlerine bakıyorum, hiçbirinde en ufak bir umut kıvılcımı yok.. Hepsi ciddi, hepsi manevraya yeni çıkmış bir asker ağırbaşlılığı içinde... Besbelli onlar da korkuyorlar albaydan..

Üç ay geçti, beş ay geçti... Ve bu geçen zamanlar içinde çok şeyler gelip geçti.. Yalnız bir şey geçmedi: Kayınpederimin huyu!..

Oysa ki okulda daha rahattım.. Bölük kumandanım, tabur ve alay kumandanlarım hepsi en az kayınpederim kadar mesleklerini seviyorlardı. Hepsi en az onun kadar asker idiler.. Fakat bakışlarında bir tatlılık, emirlerinde insanı ölümlere bile seve seve sürükleyecek bir çekicilik vardı... Halbuki kayınpederim bana kadayıf ikram ederken bile sesinden tir tir titriyordum!..

— Dâmaaaaaaat!..

— Buyrun albayım!..

— Kadayıf sever misin?..

Acaba ne cevap versem?... Askerlik derslerinde de, yedek subay okulunda da kadayıfla ilgili hiçbir konuya girmedik!... Kadayıfı gözümün önüne getiriyorum, yumuşak, lif lif, sulu, şekerli, cevizli... Oysa ki askerlik yumuşaklıktan ziyade sertlik istiyen bir meslek... En iyisi sevmiyorum demek... Derhal esas vaziyete geçiyorum, terliğin topuklarını birbirine çarparak ayaklarımı birleştiriyorum:

— Hayır albayım! Kadayıfı sevmem!.. Çünkü nizamî bir yiyecek değildir!..

Birden gürlüyor:

— Ne demek sevmem?.. Kadayıf tatlıların en nefisi, en gösterişlisidir!.. Kızımla geçinmiye niyetin varsa kadayıfı seveceksin... Ben size her misafir gelişimde sofrada kadayıf görmek isterim, anladın mı?

— Başüstüne albayım!.. Kadayıf tatlıların en nefisi, en gösterişlisidir!.. Kızınızla geçinmiye niyetim olduğu için bize misafir geldiğiniz her sefer sofrada kadayıf göreceksiniz!..

Ve arkasından hep ayni komuta zinciri:

— Hazzzzzzzzrrrrrol!... Sağaaaaaaa dön!.. İstikamet sofra başındaki kadayıf tepsisi!.. Uygun adııım maarrrrrrşşşşşş!..

* * *

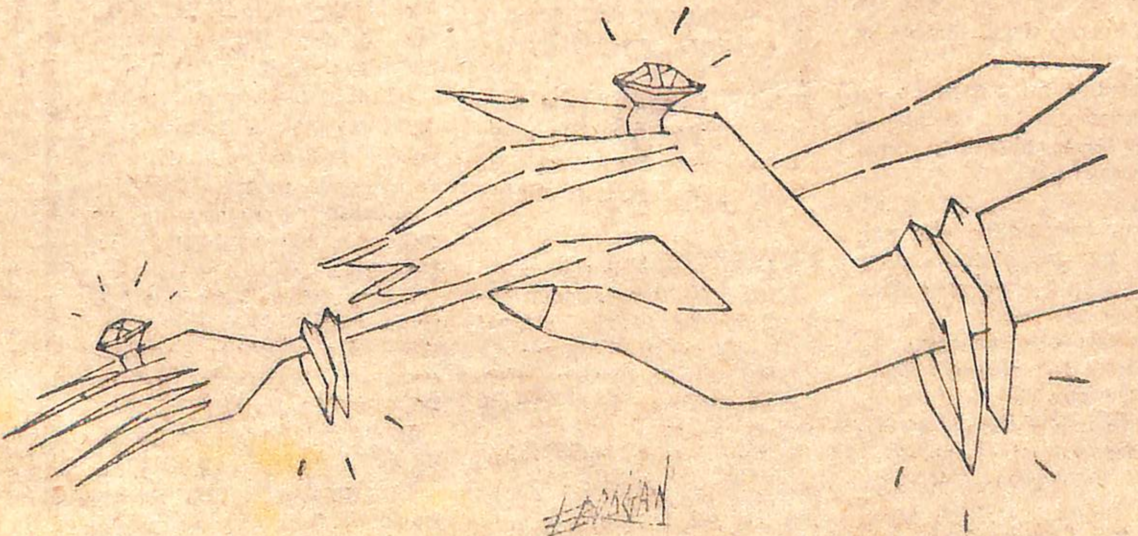
— Dâmaaaaaaat!..

— Emredin albayım!..

— Asteğmen mi oldun?

— Evet albayım!..

— Çıkar o beyaz gömleği hâki elbisenin altından!.. Dahilî hizmet talimatnamesinin maddei mahsusası gereğince disiplin cezasını müstelzimdir. Bu seferlik affediyorum kızımın

Yazısız

Ankara Mektubu

Kovma nezaketi:

Arkadaşlar konuşuyorduk. İşimiz yoktu, nezaketten bahsediyorduk, kovma nezaketinden. Biri, küçüklüğünü yokladı ve şu hikâyeyi çıkardı:

— «Öyle bir hocamız vardı ki, sınıfta yaramazlık ettiğimizde bize çık dışarı demezdi de, kapıyı dışardan kapatır mısınız beyefendi!» derdi.

— « O da bir şey mi?» diye kesti, azıcık yüksekçe sağ omuzunu silkerek, HOP DEDİK gazetesinin sahibi Şinasi Nahid Berker ve şu hikâyeyi anlattı:

Sene 1950. Ayın 14'ü. Mayıs ayının. Saat biri beş geçiyor. İnönü, Çankaya Köşkünde, kütüphanede bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, gölgesi kitapla döşeli duvarlarda büyüyerek... Kapıda hademe Hâdi efendi, bekliyor taştanmış gibi... Anadolu Ajansından saat başı bülten yetiştiriliyor, saat başı... Durum parlak değil... Belli ki Demokrat Parti ezici çoğunlukla geliyor... İsmet Paşa yalnız. Öyle saatlerde o cins insan yalnız olur, istemese de... Köşkte el ayak çekilince, ya sinemayla vakit geçirilir, ya satrançla, ya da briçle... Kimsenin yüreği o gün bu işlere yatkın değil. Kime «kal» demişse Paşa, ya babasının ölüm döşeğinde, ya karısının ameliyat masasında olduğundan bahsetmiş ve çekmiş gitmiş. Ben olsam böyle «yalnızlıkları» severim... Omuzdaşlarımı ve kendimi tartmak imkânını buluyorum diye. Paşa sever mi bilemem!... Memleketin dünkü mutlak hâkimi, dokuzu beş geçedenberi yapayalnız... Fakat onu terkedenler, Şemsettin Günaltay, Nihad Erim, Tunaboylu, evlerine dönünce ve durumu kavrar gibi olunca, tekrar Çankaya'ya kapağı atmışlar, medeti gene şeflerinden umuyorlar çünkü. Tabiî kütüphaneye girmeğe artık cesaret edememişler. Kocaman bir radyonun durduğu oturma odasında toplanmışlar öbek öbek... Radyonun başındalar... Radyo geveliyor «Bilmem ne kazasının, bilmem hangi noktacık kadar köyünde CHP 3, DP 1!» Büyük, büyücek yerlerin neticelerini bile bile «ıska» geçiyor radyo... İsmet Paşa gidip yatmağa karar veriyor. Yatak odasına geçmek için, oturma odasına uğramak lâzım. Omuzdaşlarının çoğunu kocaman radyonun başında öbek öbek toplanmış görünce durmuyor bile. Yürürken şu cümleyi fırlatıveriyor onlara, o bildiğimiz sesiyle:

— «Sizin avınızda (evinizde) radyo yok muuu?...»

İşte kovmanın, nazikçe kovmanın rekoru İsmet Paşada... Yooo, İsmet Paşada değil, millette... Nazikçe kovmanın rekoru. Amma anlaması gereken... Anlamıyor ki!...

Yazısız

Vahim bey ve biz!

Galiba Abdülhak Şinasi Hisar merhumun «Fahim bey ve Biz» adlı kitabından kinaye... Aradaki benzerliği ben çıkaramadım, siz bulun.

«Vahim bey ve biz!..»

Anlamadım, hele (F) yi (V) yapmalarının hikmetini hiç anlamadım!...

De Gaulle'ün yetkisi!..

Yağız Mucip Ataklı Paşa, ateşin bir konuşma yapmıştı: «İnönüye, De Gaulle'e Fransa'da tanınan yetkileri tanıyalım...» diye...

Ertesi gün yorum üstüne yorum yığılıyordu, gazetelerde, sokaklarda, salonlarda. Genç bir hanımın yorumu dikkatimi çekti:

— «Uf diyordu, derin mânâ çıkarmağa kalkmayın bu sözlerden. Bize her şey her moda, her fikir rötarla gelir. Twist etek bakın dünyada demode olunca bizde moda oldu. Kabartma kuvafür, dünyada demode olunca bizde moda oldu. Fransa'da da nerdeyse De Gaulle'ü düşüreceklerdir de, onun için ona verilen yetkinin modası bize geçmek üzeredir...»

Acaba bu «dişi» felsefeye De Gaulle ne der?...

Bilinmeyen güç!

Yer çalkanmıştı, gök çalkanmıştı, piyasa çalkanmıştı. Meclis kürsüsünde İnönü bir konuşma yapıyordu. Bir gün evvel söylediği sözlerden, yerin, göğün, piyasanın çalkanmaması gerektiğinden bahsediyordu, sakin sakin, tabiî tabiî, paşa paşa...

Rüzgârın buğday tarlalarını taradığı gibi, milletvekili sıralarını gülüşmeler tarıyordu. Hani eski bir piyanonun tozu alınırken bir «tırrrt» olur ya öyle gülüşmeler. Bu «tırrrt» diye gülüşmeler arasında bir kahkaha yükseldi. Kahkahanın sahibi... Nihad Erim'di... Aaaa başıma gelenler, dünya büsbütün değişmiş! Nihad Erim'in, böyle gür, böyle candan, böyle «kristal çarpışması» gibi kahkahalar attığını hiç duymamıştım, atabileceğini hiç tasavvur edemiyordum. İnönü'de bu kuvvet de varmış meğerse...

Nimet ARZIK

Bu yıl hacılara sekiz milyon dolar döviz verildi! (Gazeteler)

Mekke'de dilen, Medine'de dağıt!

hatırı için!.. İstikamet gardroptaki hâki subay gömleği!... Uygun adıııım marrrşşşşşş!...

Halbuki beyaz gömleği kayınvaldem hediye etmişti. Tam gardroptaki hâki gömleği çıkarıyordum ki kaynanamla burun buruna geldik.

— Beğenmediniz mi? dedi. Niçin çıkarıyorsunuz?

Gayri nizamî olduğunu söyliyemedim ve her şeyi göze alarak yine beyaz gömlekle ortada dolaşmaya başladım.

Aman Allahım!.. Nasıl kızdı, köpürdü, bilemezsiniz!.. Yer yerinden oynuyor sandım...

Kızını çağırdı:

— Bir hafta bu adamın yüzüne bakmıyacaksın, anladın mı?

Ve sonra bana dönerek haykırdı:

— Bu seferlik bir hafta katıksız hapis!.. Tekerrürü halinde emre itaatsizlikten hapı yutarsın!.. Gelecek haftaya kadar kızımı görmek yok!.. Marş marşş!

Bir hafta sonra kayınpederime hitaben şu mektubu attım: «Kendime ömür boyu katıksız hapis cezası verdim. Kızımın terhis tezkeresi ilişik olarak sunulan boşanma dâvası dilekçesine eklidir.»

Sonra?... Sonra çok şeyler oldu... Çok şeylerin en iyisi ihtilâl oldu 27 Mayıs'ta!.. Eski kayınpederim emekli oldu!.. Eminsucu oldu!..

Arada sırada karşılaşırız...

— Kadayıf yer misiniz Albayım? diye sorarım.

Boynunu büker:

— Nerde o eski kadayıflar, nerdeeee?... diye mırıldanır. Kadayıflarda bile eski lezzet kalmadı!...

Şemsi BELLİ

Tiyatro Röportajları

Gülriz Sururi diyor ki!

Gülriz Sururi'yi ziyarete gittiğimde saat onbirbuçuktu. Öğle yemeğini idare etmek için mahsus o saatte gittim. Gülriz Sururi, eşi Engin Cezzar ve ben sahanda yumurta yapıp yedik. Biraz da akşamdan kalma pilâv varmış. Bir plân dahilinde pilâvı da indirdik gövdeye. Sonra not defterimi çıkarıp sorularımı sormaya başladım:

— Afedersiniz amma ne zaman ve nerede doğdunuz Gülriz hanım?

— Aaa.. Affetmem vallahi.. Ne zaman doğduğumu ne bileyim ben?.. Git, rahmetli anneme sor!.. Doğduğum yer, övünmek gibi olmasın ama İstanbul!

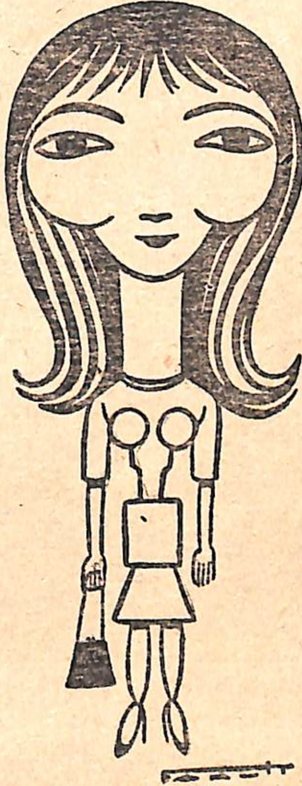
— Tiyatro merakı sizde nasıl başladı?

— Sorma kardeşim sorma, beni sahneye ilk defa zorla çıkardılar. Ama şimdi zorla indiremezler. Annemle babam da tiyatrocu oldukları için bu kabiliyet bana onlardan miras kaldı.. Benim de geride kalanlara bırakacağım tek miras bu olacak!

— Sahneye çıkarken heyecanlanır mısınız?

— Sokağa alışverişe çıkarken daha çok heyecanlanıyorum. Her şey o kadar pahalandı ki!

— Türk tiyatrosu nereye gidiyor?

— Kışın İstanbul'da Yazın turneye gidiyor!

— Gülriz hanım, tiyatro nedir sizce, söyler misiniz?

— Ben bir balığım, tiyatro denizimdir. Ben bir kuşum tiyatro göğümdür. Ben bir çiçeğim tiyatro toprağımıdr.

— Tiyatro dışındaki tutkularınız nelerdir?

— Yalnız kocam Engine tutkunum!

— Yani meraklarınız demek istedim.

— Okurum, müzik dinlerim, yazın deniz sporları yaparım, yemek pişiririm, geceleri uyurum, gündüzleri çalışırım, Enginle bezik oynarım, bazı akşamlar da karşılıklı birer kadeh şey içeriz!

— Aşk nedir sizce?

— Hâlen yaşamaktan aşkı düşünmeğe fırsat bulamıyorum. Enginle birbirimize öyle âşığız ki!

— Hayatta en büyük arzunuz nedir?

— Enginle aynı sahnede ve aynı yastıkta kocamak.

— Akbaba okuyucularına bir diyeceğiniz var mı?

— Sonbaharda Küçük-Sahneye bekleriz!

Müsaade rica edip, kalktım. Galiba biribirlerini görecekleri gelmiş: Otur demediler

Haberler:

İkinci yeninin birinci büyük kongresi!

Geçtiğimiz ay içinde İkinci Yeni'nin Birinci Büyük Kongresi Ankara'da toplandı. Kongreden önce kesif bir kulis faaliyetine girişen Cansever grubu, İlhan Berk'i başkanlıktan istifaya zorlamış, nihayet canına tak diyen Berk de istifayı basmıştı.

Kongrenin toplandığı Cebeci sineması sabahın erken saatlerinden itibaren dolmağa başlamış bulunuyordu. Saat 14 den itibaren kordiplomatik de yerlerini almağa başladı. Kıymetli müttefikimiz Patagonya elçisinin gelişi coşkun tezahürata sebep oldu. Bu arada Yeşil Çin Cumhuriyetinin maslahatgüzarı Fin Fu Fo da hayli alkışlananlar arasındaydı. İsmet Paşa bermutat nezle olduğu için kongreye gelememiş yerine özel kalem müdürü Necdet Calp'ı göndermişti. Dâvetliler arasında Osman Gümüşpala, Ragıp Bölükbaşı, Behiye Aksoy, Ekrem Feyzioğlu, Turhan Alican ve ünlü ozanlarımızdan Salah Birşey, Mim Sunullah, Şahin Kaya Balığı, Ahmet Vehip Anasas ilk bakışta göze çarpıyordu.

Uzun süren tartışmalardan sonra kongre başkanlığına Hüsamettin Bozok seçildi. Kongrenin memleket yararına ve şiir zararına olması dileğiyle kongreyi açan Bozok, bilâhare İlhan Berk'in istifa mektubunu okudu. Berk bu mektubunda «Usumun düzenini kırmak amacındayım. Cinnet hanidir yoklamaz oldu beni. Bir süre hiyegrolifi denemek istediğimden usumun çarşafını kirletenlerle birlik çalışamam. Beni deltamda pavuryalarımla rahat bırakın. Hepinize küstüm, işte istifa ediyorum» diyordu. Berk'in istifa mektubunun okunması kavgalara sebebiyet verdi. Berk taraftarı genç bir ozan Cansever'le Uyar'a «Anlamlılar» diyerek alenen hakarette bulundu. Cemal Süreyya'nın «anlamlı olan dışarı çıksın» diye bağırması üzerine ortalık daha da karıştı. Nihayet kongre başkanı Bozok «susmazsanız hiç birinizin kitabını yayınlamam» demesi üzerine salona derin bir sessizlik hâkim oldu. Bu sırada Salim Şengil'in yanındaki genç bir ozan'ı «Ağlama!.. O basmazsa ben basarım» diyerek teselli ettiği duyuldu.

İlk sözü Ece Ayhan anlamsızlığın geleneksel niteliğini savunarak, İlhan Berk'i zamanında çıldırmamakla suçlandırdı. Turgut Uyar'ın konuşması daha ılımlı oldu. İkinci Yeni akımı dışındaki şairlere acıdığını söylerken yarı anlamlılardan Mim Sunullah gözlüğünü düzelterek öksürdü. Cemal Süreyya'nın 24 saniye süren konuşmasından sonra Cansever rakının anlamsızlığını hatırlatarak kongreye katılanları yakın bir meyhanede iki tek atmağa dâvet etti. Sürekli alkışlar arasında kürsüden inen Cansever'den sonra yeterlik önergeleri oya kondu ve Mim Sunullah'ın kesin muhalefetine rağmen kabul edilerek seçimlere geçildi. Seçim sonucunu açıklıyoruz:

Başkan: Oktay Rıfat, Genel Sekreter: Kasım Gülek, Muhasip: Necdet Elmas, Üyeler: Edip Patlıcansever, Turgut Ayar, Cemal Sürveya, Ece Ayran.

* * *

EĞLENCELİK

Kapı Açılsa da Kurtulsak!

Kapı açılsın
Kapı açılacak
Kapı açılmıyor
Kapı açılır mıydı
Kapı açılırdı
Kapı açılıyormuş
Kapı açılmadı
Kapı açılmadı mı
Kapı açılamazdı
Kapı açılmıyordu
Kapı açılmıştı
Kapı açılamaz
Kapı açılırsa
Kapı açılmıyordu
Kapı açılmışsa
Kapı açılmadı
Kapı açılmıyor
Kapı açılacak
Kapı açılmadı
Kapı açılmalı
Kapı açılıyor
Kapı açıldı

Ohh! Çok şükür kapı açıldı da kurtulduk. Yukarıdaki satırlar herhangi bir gramer kitabından alınmış değildir. Ünlü şairlerimizden Celâl Sılay'ın Yeni İnsan dergisinde yayınlanan «Doğa» adlı şiirinden bir parça okudunuz.

Ben görmemiştim, ilkokulda okuyan oğlum eve getirdiğim dergileri karıştırırken görüp okumuş. Benim de okumam için dergiyi uzatırken şöyle söyledi:

Baba bu şiir mi
Baba bu şiir değil mi
Baba bu şiir olabilir mi
Baba bu şiirse
Baba bu şiir değilse
Baba bu şiir
Baba bu şiir değil.

Bravo!. Ne kabiliyetli çocuk di mi?..

* * *

Dil Köşesi :

U y a r m a : Arı Türkçede «İhtar» karşılığı.
A y a r m a : İğfal etme.
B o y a r m a : Hokkabazlık.
S o y a r m a : Çıplak hâle sokmak.
H u y a r m a : Karakterini belli etme.
H ı y a r m a : Enayilik etme.

Bursa'da bir keresteci dükkânında çıplak kızlar yakalandı.
(Gazeteler)

Gözü bağlılar!

Akbaba Radyosu

Aloo.. Alo... Burası Akbaba radyosu... Yayınımızı her türlü dalgadan yapıyoruz!

Sevgili dinleyiciler... Geçen haftaki yayınımızda «Şairler geçidi»nden yalnız Faruk Nafiz Çamlıbel'i dinlemiştik...

Şimdi, programımızın ikinci ve üçüncü şairi Kaygusuz Apdal ile Aşık Ömer sizlere yeni yırlarını ırlayacaklar...

....

Ve işte... kucağındaki çok telli bağlaması, yanıbaşındaki çok renkli heybesi ile Kaygusuz Abdal'ı sembolize eden Osman Bölükbaşı!...

OSMAN BÖLÜKBAŞI :

Dostlar, budur dileğim sizden yalvarmağ ile:
Ben bir ulu liderim güreşirim dağ ile.

Fazla iştiham yoktur, amma yine de açım,
Beş sürahi su lâzım, bir ton katmer-yağ ile.

Kurmay heyetim bile ben gibi iştahsızdır,
Yemekler kaynatınız binbeşyüz ocağ ile.

Bin kadeh susuz rakı, şiş kebabı ve piyaz,
Nâneli cacık ola tâze sarımsağ ile.

Meri keklik dolması, puf böreği, salata,
Ellibeş büryan kuzu, otuzbeş oğlağ ile.

Kızarmış patatesle hardallı sosis olsun,
Lüfer balıklarını getireler ağ ile.

Beş tencere iç pilâv, bir o kadar komposto,
Üç kazan yağlı keşkek çevrile çomağ ile.

Pek centilmen köfteler, dokunulmaz dolmalar,
Süzme aşûre gelsin sütlâçtan yamağ ile.

Fıstıklı baklavayla kadayıf çeker canım,
Kaymaklı taze güllâç yürüye tabağ ile.

Kızarmış kazandibi, şekeri bol revani,
Hanım göbeklerini yiyelim parmağ ile.

A.P. den kurtsuz kiraz, C.H.P. den muz gele,
Elma, armut, portakal, ille üzüm bağ ile.

Bölükbaşı nutkunu beş saatte bitirir,
Yağlarsa boğazını süt ile kaymağ ile!..

Kaygusuz Abdal'ın ruhunu taşıyan Bölükbaşı'ndan, ya da Bölükbaşı'nın iştihasına sahip Kaygusuz Abdal'dan sonra mikrofonu bir başka halk şairine bırakıyoruz.
Aldı AŞIK ÖMER, bakalım ne dedi Gümüşpala'ya?

AŞIK ÖMER :

Dedim: Paşam, uçuklamış dudağın,
Dedi: Kâbus gördüm, düş yarasıdır!
Dedim: Pencereler tuzla buz olmuş,
Dedi: Miting vardı, taş yarasıdır!

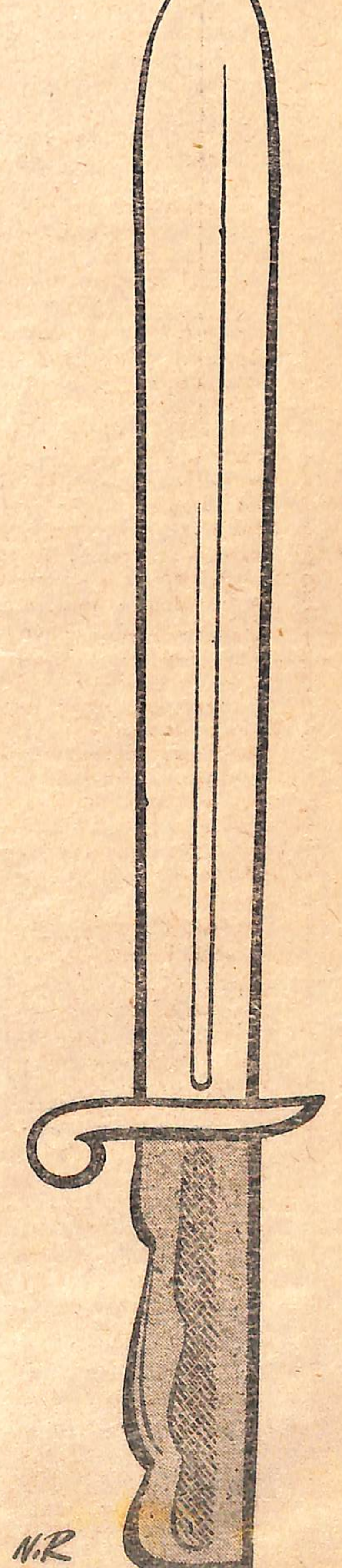
Dedim: Af ne oldu, niçin çıkmadı?
Dedi: Çıkacaktı, el bırakmadı.
Dedim: Şans ırmağı dondu, akmadı,
Dedi: Uşak'taki baş yarasıdır!..

Dedim: Şapka düştü, gördük kelini!
Dedi: Fazla germe sazın telini.
Dedi: Niye öyle sardın elini?
Dedi: Isırdılar, diş yarasıdır!..

Sevgili dinleyiciler, bu haftaki yayınımız burada bitiyor... Hepiniz hoşçakalınız!

Son tecrübe

Tehlikeli canbazlık!

Baharda yağmur!

Bekâr kızlar!

Kimsesiz iki genç kızdı, bir iş yerinde çalışıyor ve kiraladıkları bir evde oturuyorlardı.

Bir pazar günü kapı çalındı.

Kapıyı açan Suzan, seyyar bir genç satıcı ile karşılaştı:

— Sağlam pantalon kemerlerim, şık kıravatlarım var ister misiniz?

— Hayır, istemeyiz, burada erkek yoktur..

Bunu duyan arkadaşı Nuran azarladı..

— Aptal, böyle söylenir mi, bu sefer gece taciz etmeye kalkışır!..

Bunun üzerine Suzan uzaklaşan adamın arkasından seslendi:

— Şimdi yok ama, geceleyin burada dolu erkeklerimiz var!.

Ne avlarmış!

Genç, yaşı bir hayli ilerlemiş bir adamla konuşuyordu:

— Affedersiniz, size bir şey sormak istiyorum: gençliğinizde boş zamanlarınızda ne ile vakit geçirirdiniz?

— Kâh kadınlarla, kâh avla vakit geçirirdim..

— Peki, ne avlardınız?

— Kadın!

Romancı!

Kitapçı, genç adamın anlattığı mevzuu dinledikten sonra, elini omuzuna koydu:

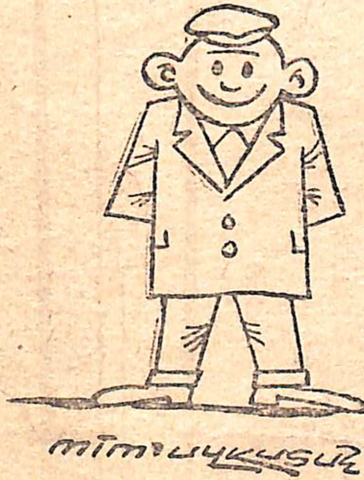
— Siz korkunç bir yazarsınız, bu eserinizi niye daktiloya çekmediniz?

Genç adam, kitapçının yüzüne hayretle baktı:

— Aşkolsun, daktilo yazmasını bilmiş olsaydım, vaktimi kaybedip size romanın konusunu anlatır mıydım?..

Baharda twist...

Atatürk devri.........

Demokrasi devri...........

Koalisyon devri!..

Kadınlar!

Tanınmış bir romancıya, genç bir gazeteci kadınlar hakkındaki fikrini sorar. Romancı şu karşılığı verir:

— Esmerleri aldatır, sarışınları ihanet eder..

Gazeteci:

— Ya kumrallara ne buyrulur?

Diyince, romancı devam eder:

— Kumrallar da erkeğin itimadını kötüye kullanırlar!

* * *

Koca!

İki genç kadın arasında:

— Sen hangi tip kocalardan hoşlanırsın şekerim?

— Ben mi?!. Bekâr olanları tercih ederim!

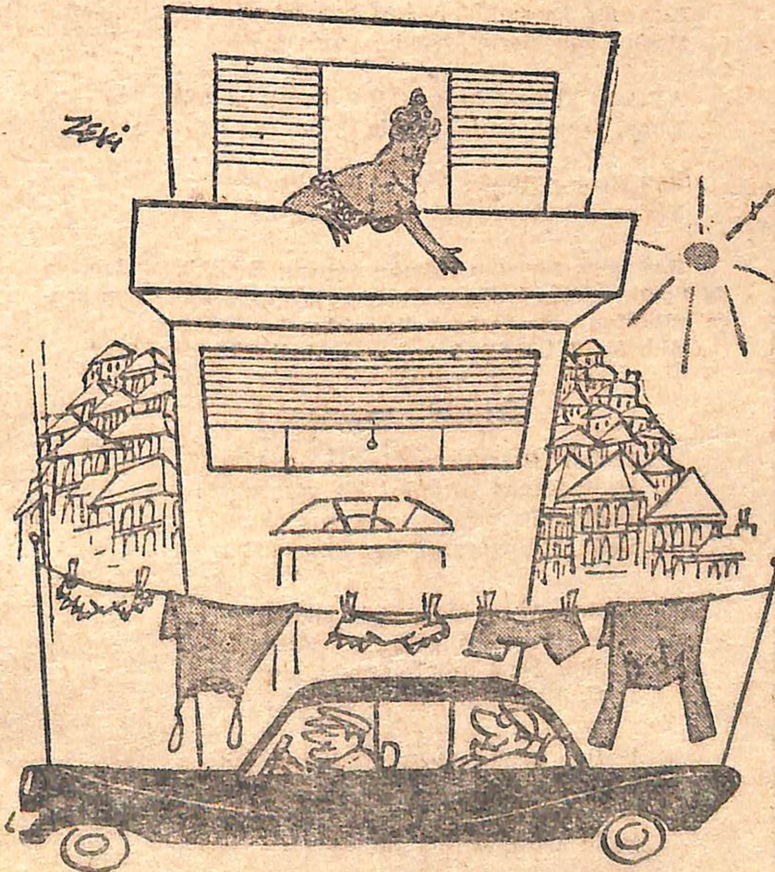
* * *

Kuyruk!

Güzel olduğu kadar şuh ve gösterişli genç kız, telefon kulübesinde bir arkadaşına telefon ediyordu:

— ... Burada, dışarda altı kişi kuyruk olmuş beni bekliyorlar ya sen?..

Apartmanlarda balkonlara çamaşır asmak yasak (Gazeteler)

— Şiiişşt... Çamaşırlara sürünme!

Ne saadet!

Aşıkının kolları arasında göz yaşı döken genç kadın, hazin bir sesle:

— Başıma geleni sorma sevgilim!

Diye dert yandı. Aşıkı meraklandı:

— Ne oldu?.

Genç kadın içini çekti:

— Yakında anne olacağım..

Sevgilisi teselli etti:

— Merak etme hayatım, senin çocuğun, benim çocuğum demektir!.

Genç kadın, âşıkının gözlerinin içine baktı:

— Dört çocuk babası olmak ne saadet değil mi?

* * *

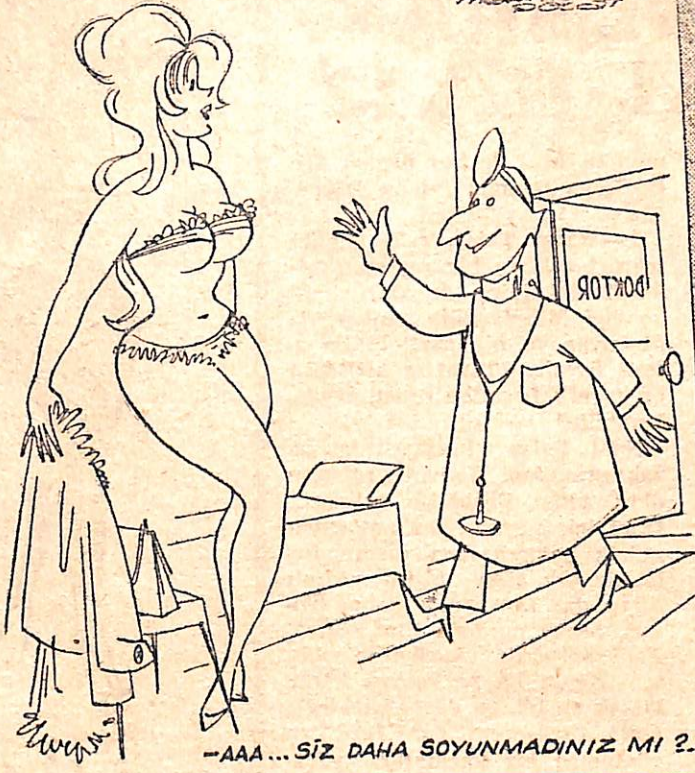
Psikanaliz

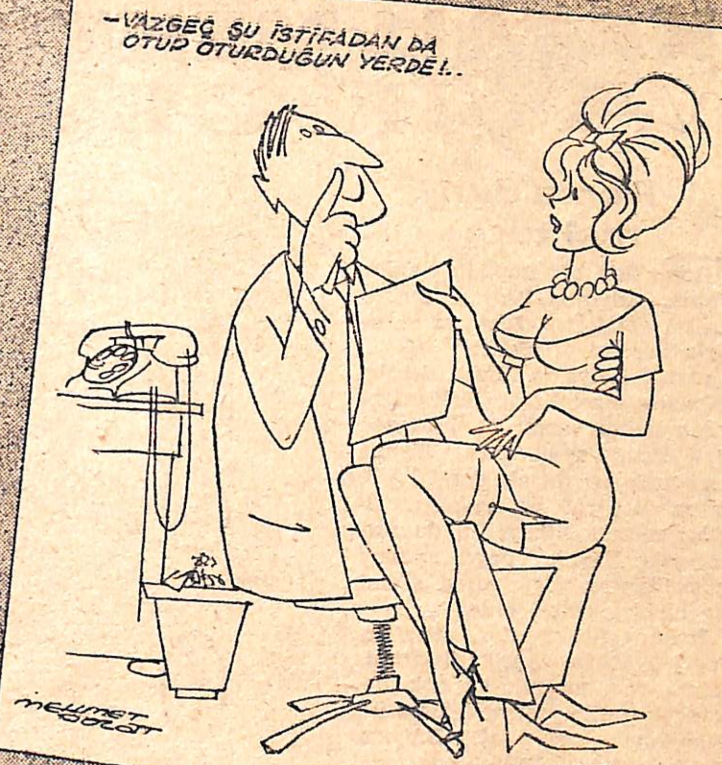
Bir hasta ruh doktoruna başvurur:

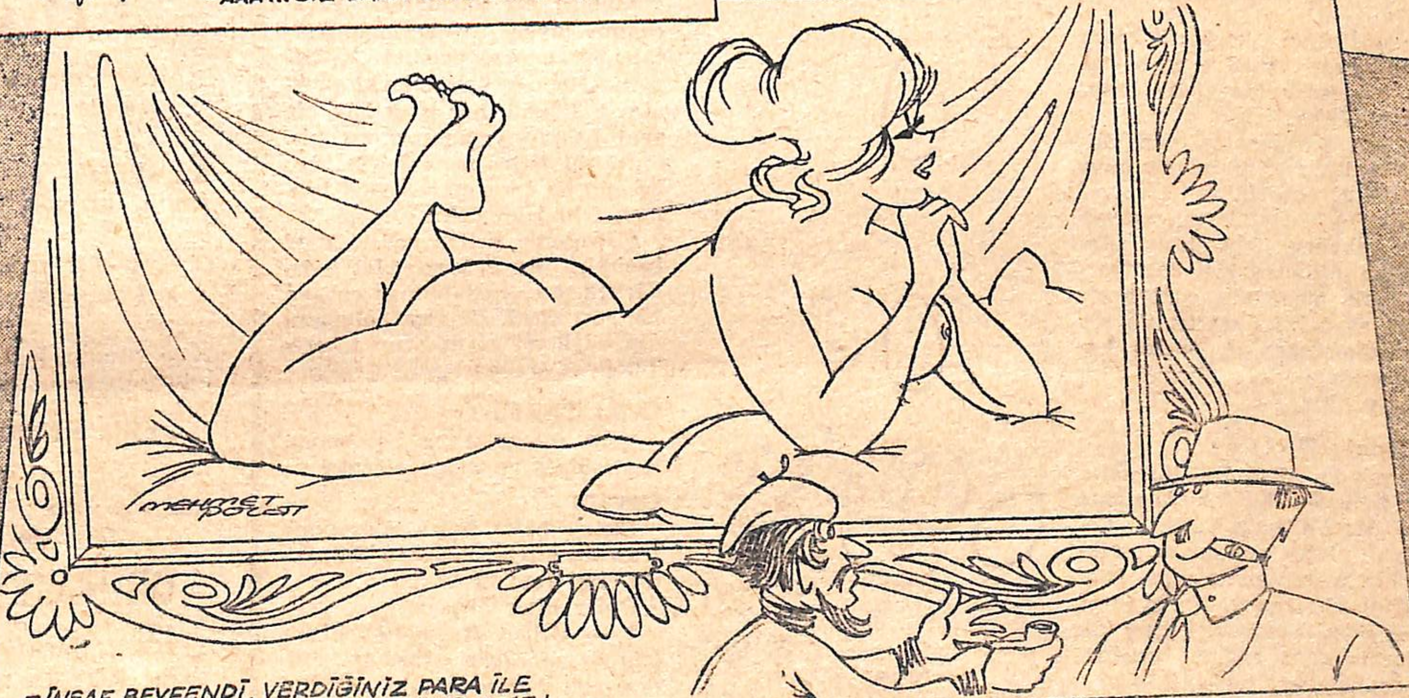
— Bir psikanaliz yaptırmak istiyorum doktor!

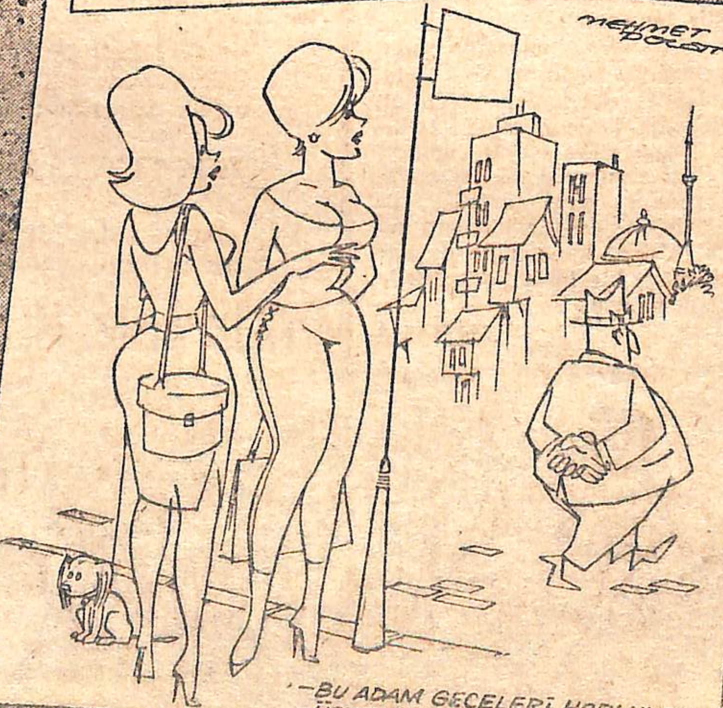
— Hay, hay! Yalnız buna niçin ihtiyaç duydunuz?

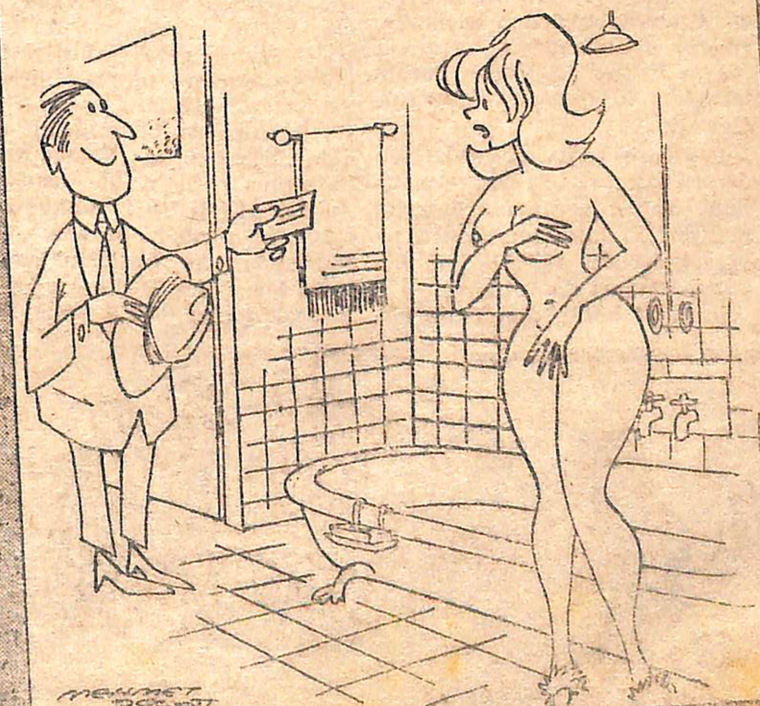
— Bikarbonat artık iyi gelmemeğe başladı da doktorcuğum!...

DOKTOR
—AAA... SİZ DAHA SOYUNMADINIZ MI ?..

—VAZGEÇ ŞU İSTİFADAN DA
OTUR OTURDUĞUN YERDE!..

—İNSAF BEYFENDİ, VERDİĞİNİZ PARA İLE
MODELİM BANA SÜTYENİNİ ÇIKARTMAZ!..

—BU ADAM GECELERİ HORLUYOR...
—ÜSTELİK SAYIKLIYOR DA!..

—AFFEDERSİNİZ BAYAN, ŞU ADRESİ SORACAKTIM!

KAPALI MEKTUPLARA AÇIK CEVAPLAR

Roma'dan mektup:

Roma'dan bir mektup aldık. Yazan, tanınmış İtalyan karikatüristi Olivieri... Bize şu satırlarla derdini döküyor:

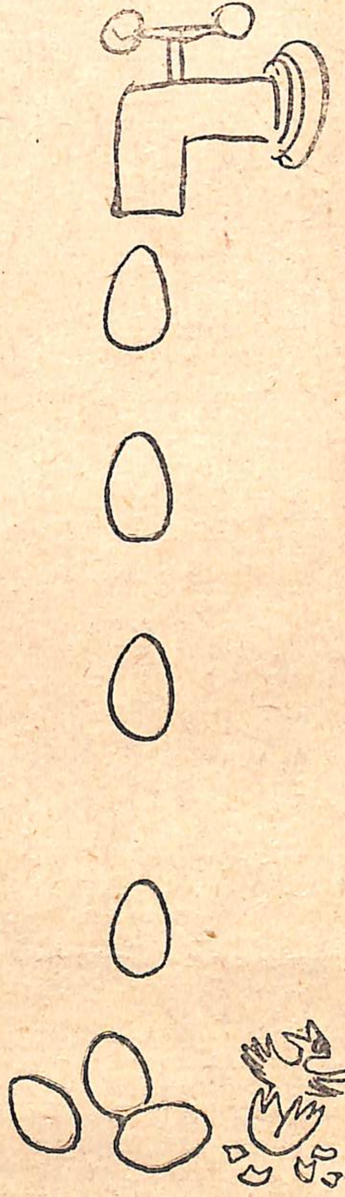
«Artık İtalya'da Mizah dergisi kalmadı diyebilirim. Tek güzel mecmuamız vardı: İl Travaso.. Haftalıktı, aylık oldu. Yalnız karikatür ve mizah dergisi idi, yarısı fotoğraf ve magazin yazıları oldu... Nihayet o da tutmayınca, büyük boyda, yalnız iç politikaya yer veren siyasî bir hiciv gazetesi oldu.

Sanat, her yerde sanattır. Bundan sonra karikatürlerimi, daima çok severek ve çok beğenerek takip etmek fırsatını bulduğum güzel AKBABA'nıza göndereceğim. Kabul eder misiniz?»

Sayın İtalyan karikatüristine hemen cevap yazdık ve sayfalarımızın eserlerine açık olduğunu bildirdik.

Modern bir sanatçı olan Olivieri'nin ilk eserini bu sütunun yanında göreceksiniz.

AKBABA, sayfalarını yavaş yavaş yabancı dünyaların şöhretlerine de açmakla bahtiyardır. Türk mizahının çoktan sınırları aşan bu başarısı ile siz okuyucularımızın da bizim kadar memnun olacağınıza şüphemiz yoktur.

Yazısız

Ş. Cengiz TELCİ :

Devrek'de AKBABA ile satır satır ilgilenen bir okuyucumuz var: Şeref Cengiz Telci... Cevaplandırılması oldukça gecikmiş bir mektubunda bize istediklerini bildiriyor. Sıralayalım:

1 — Bazı sinema dergileri kapaklarını kuşe kâğıda basıyorlar. İç kâğıtları da AKBABA'nınkinden daha iyi.. Siz neden yapmıyorsunuz?

2 — Ratip Tahir, Suat Yalaz ve Altan Erbulak'dan niçin karikatür almıyorsunuz.

3 — İç sayfalarınızda başlıkların renkli olmasını istiyoruz.

Cevap:

1 — Kuşe kâğıt piyasada son derece azdır ve son derece pahalıdır. Yalnız beyaz bir kapağın maliyeti 23 kuruştur. Sonra piyasa mevcudu AKBABA'nın büyük baskısına da yetmez...

İç kâğıt bütün dergilerde birdir: Hepsi üçüncü hamur. Ancak, bazı günlük gazeteler İsveç, yahut Finlândiya malı üçüncü hamur getiriyorlar, ve bobin artıklarını kestirip piyasada ihtiyacı olanlara satıyorlar. Bu kâğıtlar da bizim İzmit kâğıdı cinsindendir. Yalnız, yerli kâğıdımız perdah görmemiştir, Avrupa kâğıdı ise perdahlıdır.

Biz, ne yazık ki bu gazete artıklarından da faydalanamayız: Hem her hafta baskımızı karşılayacak kadar bobin artığı bulunmaz, hem de boy ölçüsü AKBABA'ya uymaz: daha küçüktür.

2 — Ratip Tahir, eski ekolün tekniği sağlam bir ressamı; bir karikatüristidir. Ancak, şimdi kendisi Milletvekili. Ankara'da oturuyor ve bir partinin de ateşli üyesi... Tarafsız AKBABA bu taraflı fırçadan nasıl faydalanabilir?

Suat Yalaz karikatürden uzaklaştı. Çizgi Roman ressamı oldu. Altan Erbulak'a gelince... Hani tek başına cazbant çalan müzik hokkabazları vardır, öyle bir şey oldu bizim sevimli Altan da: Dormen'de sahne yıldızı, beyaz perdede film yıldızı, Yeni Sabah'da karikatür yıldızı... Kendi ile ne zaman karşılaşsak en iyi, en dost isteklerle sesi titreyerek: «AKBABA'ya gönlümce bir karikatür yapacağım» diyor... Ama yapamıyor. İstemek başka, yapmak başka!

3 — Hemen söyleyelim ki, yapamayız. Çünkü, her renk için bir yeni baskı yapmamız gerekir. Mavi mi istiyorsunuz? Makine üç gün üç gece mavi başlık basmak için işleyecek...

Alacağımız netice ne?.. Mavi başlık!.. Bu zahmete, bu fedakârlığa, bu katlanılmaz çabaya biz razı olsak siz razı olmazsınız, değil mi sayın Şeref Cengiz Telci!

Celâl TEZEL :

Yeni romanlarınız ne zaman başlayacak ve neler olacak?

Cevap:

Birkaç hafta sonra «Beş Genç Kız» da bitiyor, Turhan Selçuk'un çizgi romanı da...

Onlar biter bitmez:

1 — Orhan Kemal'in bizim için özene özene yazdığı, sahiden çok beğeneceğiniz «FİLİZ» isimli romana başlayacağız. Sizi ilk satırlarından sürükleyecektir bu roman.

2 — Şimdi, Almanya'da sanat dergilerinde çalışan ve kendi kendisini durmadan geçen arkadaşımız Yalçın Çetin'in «Gündüz İnsan, Gece Kurt» adındaki çizgi romanına başlayacağız. Bu roman çizgi güzelliği ile gözlerinizi doyuracak, son derece orijinal konusu ile de ilginizi artan bir hızla çekecektir. Saygılarımızla..

AKBABA

FİLİZ

Baharda, dirilen ağaçların ilk yeşertilerine «filiz» deriz...

Bu «Filiz» henüz 16 yaşında, tazecik bir filiz...

Gözleri filiz rengi... Dudakları bir erguvan filizi...

Hele vücudu, hele kalbi, yeni yapraklanan bir filiz...

Filiz bir roman...

Filiz, henüz 16 yaşında bir filizin romanı... Onu, sizin için

ORHAN KEMAL

Yazdı... Yazarken içi titreye titreye.. Dudakları gülerken gözleri yaşara yaşara...

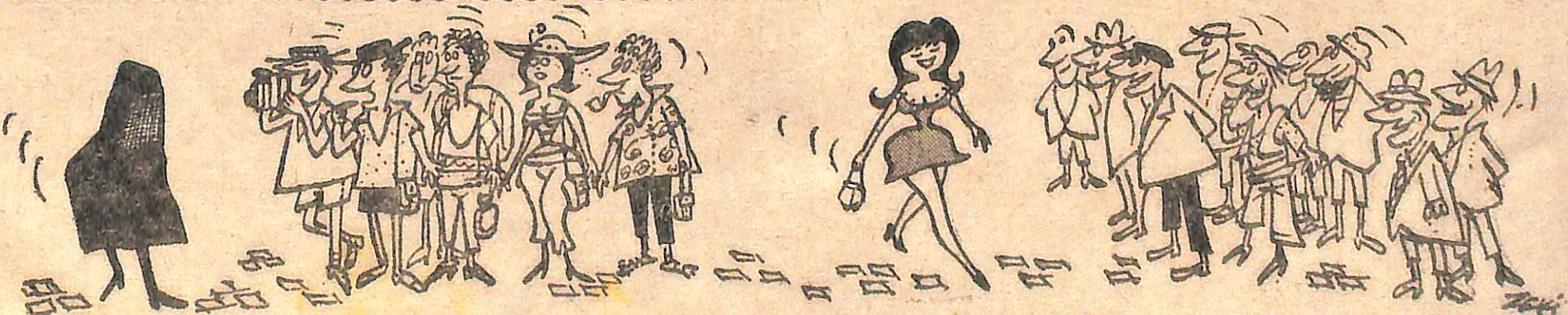
FİLİZ

Pek yakında :

AKBABA

Sayfalarında size bir genç kızın kalbini açacak!

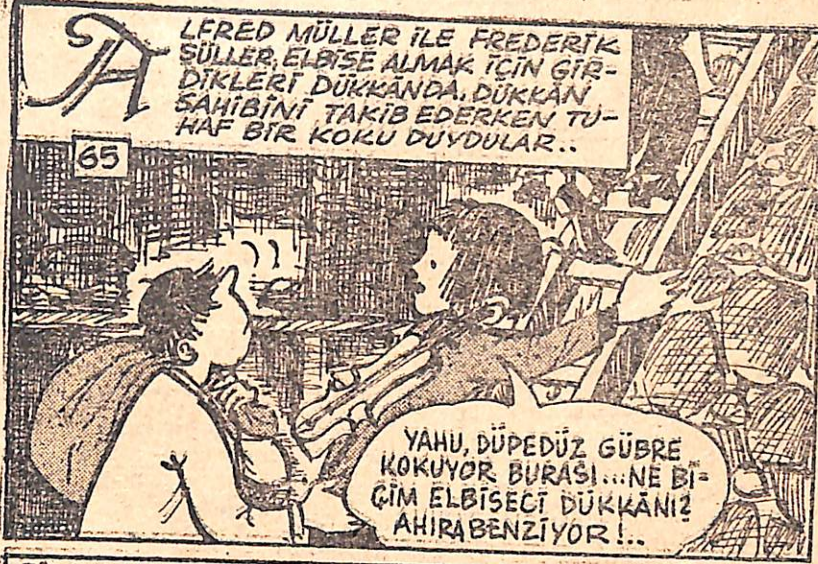
FİLİZ, FİLİZ, FİLİZ!

Turistler... Ve... Bizler!..

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT MEREN

MİLLETLER GÜLÜYOR

AKIL

Tatilden dönen İskoçyalı, karısı ve dört çocukları garın kapısında bekleyen taksilerden birine yaklaşırlar: İskoç eğilir ve sorar:

— Bizi üç mil öteye götürmek için ne istersin?.

— Sizin için bir şilin, karınız için de bir şilin, çocuklar için hiçbir şey istemez.

Diye cevap verir, şoför.

İskoç düşünür, sonra çocuklarına döner:

— Öyle ise der, dördünüz de binin. Annenizle, ben otobüsle geliriz...

* * *

İş başı

İşine bir saat rötarla gelen sekreterine müdür çıkıştı:

— Saat dokuzda büroda olmanız gerekirdi!...

Genç kadın, mantosunu çıkarırken sordu:

— Ne o, ben yokken gene bir şeyler mi oldu Müdür Bey?

* * *

İngrid Bergman

Meşhur yıldız İngrid Bergman, bir gün Napoli'de dolaşıyordu. Oralarda çok bol bulunan hırsızlardan biri el çantasını kapıp kaçtı. Ertesi gün İngrid Bergman'a çantası içindeki paralar boşaltılmış olarak hüviyet cüzdanı ve bir ufak pusula ile birlikte geri gönderilmişti. Kibar hırsız çaldığı paralar için teşekkür ettikten sonra şöyle yazıyordu:

«Kendinizi tanıtmanız için hüviyet cüzdanına ihtiyacınız olduğunu düşünüp bunları geri gönderiyorum.

Bu arada yaşınıza rağmen çok genç göründüğünüzü de yazmaktan kendimi alamadım. Tebrikler.»

* * *

Ne zamandır

Meşhur bir Hollywood yıldızı boşanmak için kocasına dâva açacaktı. Avukatına müracaat etti. Avukat sordu:

— Ne zamandan beri evlisiniz?.

Artist tereddüt etti:

— Yâni... Bu sonuncuyu mu soruyorsunuz, yoksa hepsini birden mi?...

* * *

Sebebi

Hâkim suçluya sordu:

— Bu 100 milyon frangı niçin çaldınız?

Suçlu açıkladı:

— Karnım açtı hâkim bey!...

— Ah madam Roza biliyor musunuz yaz tatiline 129,600 dakika var!..

JAPONYA'DA!

Bu hikâye Japonya'da geçer. Amerikan - Japon harbi sona erdikten sonra artık memleketlerine geri gönderilmeğe başlanan Amerikan askerlerinden biri çavuşun karşısına çıkar ve:

— Çavuşum, der; ben Amerika'dan buraya gelirken arkadaşlarıma en az birkaç Japon öldüreceğimi vaad etmiştim, halbuki bir tane bile öldüremedim. Bu sözümü tutmadan geri gitmem...

Çavuş telâşlanır:

— Çıldırdın mı sen? Böyle bir şey yaparsan doğru hapishaneyi boylarsın. Harp bitti artık!..

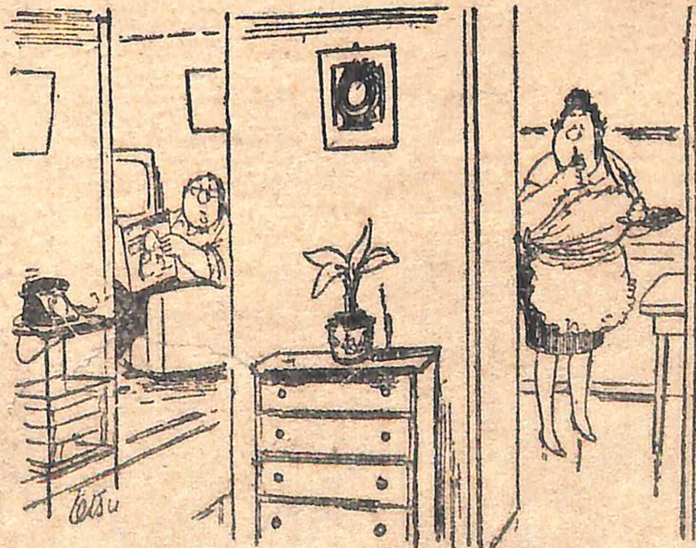
— Hayır, diye bağırır Amerikalı; hiç olmazsa bir Japon öldürmeliyim!

Ve orada duran otomatik tabancayı kaptığı gibi dışarı fırlar. Bir an afallayıp kalan çavuş hemen arkasından koşarsa da yetişemez. Biraz sonra yolun ortasında bir Japon'un ölü olarak yattığını, yanında da ağır yaralı bir Amerikalının uzanmakta olduğunu gören çavuş bağırır:

— Sersem, ne yaptın?

Beriki heyecanla anlatır:

— Bir şey yapamadım vallahi, sokağa çıkınca bu Japonla karşılaştım, ona: «Aptal, sersem!» diye çıkıştım, soğukkanlılıkla karşılık verdi: «Asıl aptal sensin!» Düşündüm adama hak verdim. O da bana özür diledi, tam ellerimizi uzattık tokalaşıyorduk ki hızla gelen şu jeep bizi çiğnedi...

— Albert, telefona cevap ver, ben meşgulüm!.

NASILDI?

Fransız tacirlerinden biri işlerini takip etmek için Avustralya'ya gidecekti. Hareketinden evvel arkadaşları ona Avustralya'daki garip âdetlerden, bilhassa halkının korkunç hafızasından uzun uzun bahsederler.

Tacir, öğrendiklerinin doğru olup olmadığını anlamak için Avustralya'ya varır varmaz hemen bir bara dalar ve barmene sorar:

— 20 Ocak 1958 de sabah kahvaltısında ne yemiştiniz?...

— İki yumurta Sör der barmen hiç düşünmeden.

Adam memleketine döner, arkadaşlarını bulur onlara hâdiseyi anlatır. Hepsi bir ağızdan gülerler:

— Ayol! Seninle alay etmiştir derler... Hiç hatırlamasına imkân var mı?.

Bir sene sonra, tacir, gene işlerini takip etmek için Avustralya'ya ikinci seyahatini yapar. Tayyareden iner inmez doğru bara gider barmene yaklaşır, kollarını kavuşturur:

— Söyle, bakalım, der nasıldı?

Barmen hemen karşılığını verir:

— Her zamanki gibi Sör, rafadandı...

* * *

Milyoner

Serveti 400 milyon doları aşan ve seksen yaşına basmış olan bir Amerikalı ile röportaj yapan gazeteci sordu:

— Bu büyük servete nasıl sahip oldunuz, anlatır mısınız?

— Elbette, dedi yaşlı milyoner; anlatırım... Onbeş yaşında meteliksiz Newyork'a ayak bastım. Dolaşırken yerde bir elma buldum. Hemen bunu parlatıp temizleyip 25 sente sattım. Ve bu 25 sentle 2 elma aldım ve onları da parlatıp 50 sente sattım...

— Güzel!...

— Bu 50 sentle bir sepet elma aldım ve onlar da parlatıp silip 2 dolara sattım...

— Çok güzel!.

— Bu iki dolarla bir araba yükü elma alıp onları teker teker parlatacaktım ki...

— Evet...

— San Fransisco'da ölen amcamdan bana 400 milyon dolarlık miras kaldığını öğrendim!...

KUÇEROYA KARŞI

34

KOMİSER OSMAN DEVAMLI TAHRİKLER SONUNDA KUÇEROYU AYAĞINA KADAR GETİRİR.

KUÇERO İKİ ADAMINI GERİDE BIRAKARAK KÖYÜN MEYDANINA DOĞRU İLERLER...

KÖYLÜLER İKİ KİŞİ DEMİŞLERDİ. KARŞISINDA YALNIZ OSMANI GÖRÜNCE ŞÜPHELENDİ...

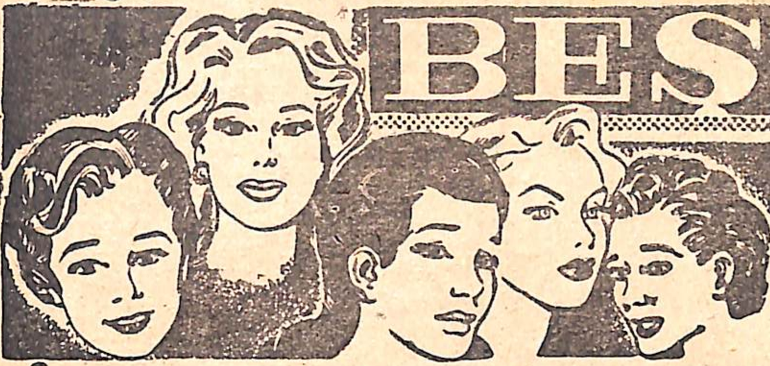
FAKAT FADİĞİ OSMANIN YANINDA GÖRÜNCE AKLI BAŞINDAN GİTTİ...

YILLARYILI KİMSENİN KAFA TUTAMADIĞI KUÇERO ŞAŞKINA DÖNDÜ. SAPSARI KESİLDİ. ŞAKAKLARINDAN TER BOŞANIYORDU. ARDINDAN YÜZÜNE KAN HÜCUM ETTİ. BİR ANDA ÇILGINA DÖNMÜŞTÜ...

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

Sadece Paul'u, onun kendisini mesut edeceğini düşünmeliydi. Paul, «Çok memnun olacaksın,» diye mırıldandı. Genç kızı tekrar öptü. Tıpkı bir hastayı öpermiş gibi... Fakat Caroline onun dudaklarının yanmağa başladığını hissetmişti. Düşünmemeğe çalışıyordu.

Paul, yanına dar divanın üstüne yattı. Genç adam kızın üstündeki mantoyu da çekmemiş, sadece elini beline atmıştı. «Caroline...» dedi, sonra genç kızı tekrar dudaklarından öptü.

Caroline, «Eddie,» diye düşündü. Sonra bu fikri kafasından kovmağa çalıştı. «Yanımdaki Paul... Beni çok seviyor... Ben de onu severim.. Çok severim...» Paul onu daha ateşle öperken, genç kız da gözlerini sıkı sıkı yumdu. Paul'un elini hareket ettirip omuzunu tuttuğunu hissediyordu. Caroline kımıldamadı, nefes almağa bile cesaret edemiyordu. Paul'un eli kaydı, beline indi, sonra göğsünün altına, kaburgalarına kadar çıktı. Caroline yine kımıldamadı. Kendi kendine Paul'u ne kadar çok sevdiğini düşünmeğe çalışıyordu. O iyi ve müşfikti...

Paul, «Kendini nasıl hissediyorsun?» diye sordu.

Caroline fısıldadı. «İyi...»

Paul, «Hemen evlenelim,» dedi. «Birbirimizi çoktan beri tanıyoruz. Seni o kadar çok beklediim ki» Eli genç kızın göğsüne dokundu, Caroline onun ne demek istediğini o zaman anladı. «EDDIE!» diye düşündü. Ruhu bu ismi haykırmıştı âdeta. Hattâ «Acaba Paul duydu mu?» diye düşündü. Kendi kendine, «Allahım,» dedi. «Yalvarırım! Her şey düzelsin artık.»

Gözlerini açarak Paul'a baktı. Genç adam dirseğinin üzerinde doğrulmuş, sevgiyle onun yüzüne bakıyor, diğer eliyle de göğsünü okşuyordu Caroline onun gözlüklerini çıkarmış ve dikkatle katlayarak komotun üstüne bırakmış olduğunu farketti. Genç kız Paul'u şimdiye kadar gözlüksüz görmemişti. Biraz şaşaladı. Paul'un yüzü gözlüksük âdeta çıplakmış gibi duruyordu. Yüzü ona gayet yakındı, aşka hazırlanıyordu Paul Caroline, «Evlendiğimiz ve geceleri odamıza çekildiğimiz zaman onun yüzü böyle olacak,» diye düşündü. Birdenbire müthiş bir korkuya kapıldı, midesi de bulanıyordu. Doğrulup oturdu.

Paul, «Ne var sevgilim?» diye sordu.

Caroline ellerini yüzüne kapamış, başını sallayıp duruyordu. «Eddie... Eddie...» diye düşünmekteydi. Paul meselesinde kendini kandıramıyacaktı artık.

— «Yalvarırım,» dedi. «Yalvarırım Paul, git artık.»

— «Burada kalmamı istemiyor musun? Gregg'in yatağında veya kanapede uyurum.»

— «Rica ederim, git Paul. Benim için üzülme. Ben iyiyim artık.»

— «Emin misin?»

— «Evet.»

Paul kalkarak, gözlüklerini taktı. Hiçbir şeyin farkında değildi, tatlı tatlı kıza gülümsedi. «Gitmeden evvel seni iyi örteyim mi?»

Caroline başını salladı

— «Sen uyu artık, yavrucuğum. «Sana yarın telefon ederim. Caroline...» Genç kıza tebessüm ediyordu.»

— «Efendim?»

— «Pazartesi öğle tatilini bana sakla. Gider, yüzüklere bakarız.»

Caroline başını salladı, fakat bir şey de söylemedi Paul'a onunla evlenmiyeceğini bu gece söyleyecek hali yoktu. «Yarın teelfonda söylerim,» diye düşündü.

Paul gittikten sonra, uzun bir hastalıktan ilk defa kalkan bir hasta tavrıyla doğruldu, kapıya giderek, iyice kitledi. Çekmeyi açarak, Eddie'nin oraya sakladığı gümüş çerçeveli resmini çıkardı. Fotoğraf Eddie'ye fazla benzemiyordu. Çok ciddi bir resimdi bu. Fakat Caroline'in elinde kalan yegâne şey de buydu. Fotoğrafı komotun üstüne koyarak uzun uzun baktı.

Yatağın kenarında ne kadar oturdu, kendisi de bilmiyordu. Eddie'ye şimdi telefon edebilirdi? Etmeyebilir de... Karar vermeğe çalışmıyor, kafası bomboş orada oturuyordu Paul onu öperken, makine gibi işleyen, durduramadığı kafası birdenbire boşalıvermişti

Telefon çalmağa başlamıştı. Kendisine yakın olduğu halde, Caroline telefona neden sonra cevap verebildi «Allo...»

— «Caroline... Karşımdaki hakikaten sen misin?»

— «Kim konuşuyor?»

— «Bil bakalım...»

— «Oyun oynamak istemiyorum.»

— «Ben.. John Cassaro.»

— «Ya?» Caroline biraz daha dikkatle dinlemeğe başlamıştı, zira aktörün onu araması şaşılacak bir şeydi. Hiçbir şey hissetmemesine rağmen, biraz şaşalamıştı, bu da bir şeydi yine. «Telefon numaramı nereden buldun?» diye sordu.

— «Telefon rehberi diye bir şeyden bahsedildiğini duydun mu? Bu sene içinde senin ismin de var.»

Caroline elinde olmadan güldü. «Bu aklıma gelmemişti.»

John Cassaro şefkatle, «Galiba seni uykudan kaldırdım,» dedi.

— «Hayır... Saat kaç?»

— «Bir.»

Caroline kendi saatine baktı, ikiye yirmi vardı... «Ne zararı var?» diye düşündü Sonra telefona, «Herkese böyle sabaha karşı mı telefon edersin?» diye sordu.

— «Arkadaşlarımı o saatlerde ararım. Arkadaşlarımı...»

— «Ya...»

— «Seni uyandırmadım ya?»

Caroline, «Hayır,» dedi «Uyandırmadın.»

John Cassaro mırıldandı. «Geceleri kendimi çok yalnız hissederim Sen de öyle misin?»

— «Evet.»

— «Gündüz meşgulken telefonda konuşmanın ne faydası var? Geçmesi güç olan gecenin o uzun saatleri.»

Caroline tekrar, «Evet,» dedi. Biraz kendine gelmeğe başlamıştı John Cassaro'nun söylediği sözlerin hiç birine inanmıyordu, bunların hepsinin yalan olduğu belliydi. Fakat bir bakıma çok da doğruydu bunlar.

— «Gece, bekleme zamanıdır.» John Cassaro'nun sesi hafif ve samimiydi. Yalnız bir kadınla konuşan bir erkeğin sesi. «Ne yapıyorsun Caroline?»

— «Şimdi mi?»

— «Evet.»

— «Hiç.»

— «Giyinik misin?»

— «Evet.»

— «Bir bavulun, bir gece elbisen ve bir de mayon var mı?»

Genç kız şaşkın şaşkın, «Evet,» diye cevap verdi.

— «O halde onları bavula koy, bir taksiye bin ve benim otelime gel. Seni aşağıda bekler, taksinin parasını da veririm. Noel'i Las Vegas'da geçireceğiz.»

—«Geçirecek olan kim? Herhalde ben değil.» Fakat genç kız adamın çılgınlık ve küstahlığına gülmeğe başlamıştı Cassaro'nun sesi bir hayli de muzipti, bu Las Vegas seyyahatini Caroline'le telefonda konuşurken düşünüvermişti sanki.

— «Sen, ben ve dört arkadaşım. Merak etme, hususi uçağa filân binmeyeceğiz. Uçak dört buçukta kalkıyor. Sakın geç kalma...»

Caroline, «Las Vegas...» diye mırıldandı.

— «Yarın tatilsiniz. Pazartesi sabahı seni buraya erkenden getiririm. Şimdi bana söyle. Noel de yapacağın daha enteresan bir şey var mı?»

— «Bil... Bilmem ki.» İstediği takdirde herhangi bir kızı hemen elde ediverecek olan John Cassaro, onu iknaya çalışıyordu. Caroline'in gelip gelmemesi onu neden alâkadar ediyordu? Las Vegas'da düzinelerle kız bulabilirdi Caroline, John Cassaro'ya itimâd etmiyordu. Teklifi kabul etmeyecekti, buna rağmen aktörün onu Las Vegas'a götürmek istemesi hoşuna gitmişti.

John Cassaro, «Yarın akşam ne yapacaksın ki?» dedi. O adamla Noel çorabı mı asacaksın?»

— «Hangi adam? Terbiyesizlik etme.»

— «Geçen defa sana telefon ettiğim zaman onunla rande-

Evinizde ve İşyerinizde
5 davetliden 500 davetliye kadar
her çeşit ziyafet için
KONYALI
daima hizmetinizdedir.

GRAFİKA
Tablet 0,50
Kalmet
Baş - diş - Omuz ve bel ağrıları, yanık ve kırıklarda ağrıyı hemen keser.

vun vardı... Adamı atlatıp benimle gelmeğe yanaşmamıştın.»

— «Kim olduğunu unuttum bile.»

John Cassaro, «Ben hatırlıyorum ama,» dedi. «Randevularını ben senden daha iyi hatırlıyorum... Ne tuhaf kızsın.» Sesi o kadar tatlıydı ki, Caroline ona kızamadı. Ona hakaret etmiyor, sadece şakalaşıyordu. Sesinin tonundan bu da belliydi zaten. Caroline, o saatte telefon edip, böyle küstahca bir teklifte bulunduğu için telefonu kapamak istiyor, fakat bunu da yapamıyordu. Çünki sesi onu teselli ediyor, onu neşelendiriyordu. Onu dinlerken genç kız, «Şimdi ne söylemeli?» diye düşünüyordu. Bu da eğlenceli bir şeydi tabiî. John Cassaro ile söz düellosu ederken yalnızlığı ve ıstırabı yarı yarıya unutabiliyordu.

Caroline, «Bilmem ki...» dedi. «Las Vegas'a hiç gitmedim.»

— «İyi ya... Orayı görmenin zamanı gelmiş. Kumardan hoşlanır mısın? Benim kumarda çok şansım vardır.»

— «Muhakkak.»

John Cassaro, «Arkadaşlarımla tanışmanı istiyorum,» diye devam etti. «Onlardan hoşlanacağından eminim.»

Caroline, «John Cassaro bana yalvarıyor,» diye düşündü. «Bel-i benden hakikaten hoşlanıyor. Hoş, herhalde bütün kızlar la böyle düşünüyorlar: John Cassaro benden hoşlanıyor... onra da adamı bir daha göremiyorlar. Fakat o bana üç gün irden teklif ediyor... Bunun ir mânası olmalı...» Fakat Caoline içten içe bunun hiçbir ânası olmadığını, John Cassa-'nun beklenmeyen, cazibeli, eşeli sesinin o anda mucizevi r şekilde kendisini ferahlatğı için böyle düşündüğünü de liyordu. «Canım sıkılıyordu.»

— «Benim de öyle. Can sıkınsının ne faydası var ki?»

— «Hiçbir faydası yok gali-.»

— «Öyle. Dinle, Caroline... Canın Las Vegas'da da sıkılmau istersen sana mâni olmam. ice sıkıl... Bu benim üstüme zife değil. Fakat trene binkten on dakika sonra hiçbir ıntının kalmayacağına bahse erim.»

— «Öyle mi?»

— «İddiaya girer misin?»

Caroline, «Kumarda şanslı olğunu söyledin,» dedi.

Bir sessizlik oldu, sonra da çakmak şıkırtısı. Caroline törün sigarasını yaktığını amıştı. Birdenbire John Caso karşısındaydı sanki: O kekli çehre, saf ve zeki gözler, arı hafifçe yukarıya doğru rık dudaklar. Şimdi bu duların arasında bir sigara da dı. Onun ne yaptığını bildiği , hayalinde gayet kolaylıkla landırabiliyordu genç kız. an odanın loş olup olmadı, aktörün kendisine telefon eden evvel kimlerle konuştuu düşündü. John Cassaro, leyim,» dedi.

«Şanslı mı?»

«Evet.»

roline, «Benim de şans değişikliğine ihtiyacım var,» dedi. «Son zamanlarda aksilikler birbirini takip etti.»

John Cassaro, «Şanslı olacağını vad edemem,» diye mırıldandı. «Fakat hiç olmazsa eğlenirsin. Bana kalırsa eğlenebilmek de şans işi.»

— «Bana bir şey söyler misin?»

— «Ne?»

— «Elinde telefon odada dolaşıp duruyor musun?»

— «Ne?»

Aktörün kendisini görmeyeceğini bilmesine rağmen, Caroline güldü. «Hiç, hiç...»

— «Hey, Caroline...»

— «Ne var?»

— «Haydi gel...» Aktör tereddüt etti. «Yalvarırım.»

Caroline'in içinde bir şey, yere düşmekte olan bir sonbahar yaprağı gibi titredi... Garip bir hisse kapılmıştı Caroline.

—« Hazırlanmam için vakit ister,» dedi.

Sesi daha samimî, hattâ sevgi doluydu adamın. «Zararı yok... Hepimiz de bekleriz.»

Caroline yavaşça, «Peki,» dedi. «Geliyorum.»

Telefonu kapayarak, sanki odayı ilk defa görüyormuş gibi dikkatle etrafına bakındı. Buradan gidiyordu, kaçıyordu buradan. Bunu bir an evvel yapmalıydı. John Cassaro onu bekliyordu. Onu güldürecek, başka şeyler düşünmesine de sebep olacaktı. O bir palyaçoydu... Neşeli, şirin ve son derece de cazibeli... Belki Caroline onun ne kadar cazibeli olduğunu bile farkedecekti... Cassaro onun düşünmesine, hatırlamasına mâni olamazdı tabiî, fakat neşesiyle yardım edebilecekti. Evet Caroline'i neşelendirecekti. Hattâ belki onu kurtaracaktı da...

Caroline korkuyla, «Ya başkaları bunu duyarlarsa,» diye düşündü. «Annemle babamın yüregine iner muhakkak.» Fakat bu son üç sene zarfında genç kız onlardan o kadar uzaklaşmıştı ki... Caroline'in hayatıyla, annesiyle babasının ona lâyık gördükleri hayat arasındaki fark o kadar büyüktü ki... Onların artık Caroline'i anlamaları tamamiyle imkânsızdı. Annesine veya babasına gidip şu anda hissettiklerini anlatamazdı. Bunu yapabilmek için onlara bütün hayatını hikâye etmesi lâzımdı. Bunu da yapamazdı, yapsa bile onu yine de anlayamıyacaklardı. Konuşabileceği hiç kimse yoktu. April gitmişti... Tanıdığı kızların hepsi bir gölge gibi kaybolmuşlardı. Mary Agnes, Barbara, bürodaki kızlar, Port Blair'deki kızlar... Hepsi gitmişlerdi. «Ben de bavulumu hazırlayayım,» diye düşündü. «Çünki ben de Las Vegas'a gidiyorum.»

32

EDDIE

Noel'den bir gün önce, Cuma günü akşam üzeri Eddie Harris Plaza otelinden çıktı, bavulunu garson çocuktan aldı ve kendisini hava meydanına götürecek bir taksi çevirmek için kaldırımın kenarında beklemeğe başladı. Durmadan da saatine bakıyordu. Çok sinirliydi, uçağa yetişemiyeceğinden korkuyor, Caroline'e tekrar telefon etmek için vakit bulup bulamıyacağını düşünüyordu. O sabah kalktığı zaman, Caroline'i kahvaltıya dâvet etmek için genç kızı aramıştı. Fakat Caroline telefona cevap verememişti bile. Genç adam beklemiş, beklemiş, santrale numarayı tekrar aramasını tembih etmişti. Tam portakal suyunu içerken aklına Caroline'in duş yaptığı için telefonu duymamış olabileceği gelmişti. Tekrar telefona koşmuştu tabiî... Fakat Caroline telefonu yine açmamıştı. «Allah kahretsin? Bu kıza da ne oldu? Herhalde büroya gitmedi!» Bu defa da büroyu aramıştı. Caroline'e değil, onun Noel arifesinde bile çalışabileceğini evvelden düşünemediği için kendi kendisine kızıyordu.

— Sonu var —

Eski Defterlerden

Yahya Kemal'in şiir yazdığının resmidir!

Durak

Ne büyük, ne ufaksın,
Bu yıl tam bir kucaksın.
Koynunda güneş mi var;
Söyle, neden sıcaksın?

* * *

Çıkar arkandan tülü,
Durma böyle örtülü.
Sen açıl ki, açılsın
Göğsünün çifte gülü!

* * *

Gençliğimi sel aldı,
Bir aşka bedel aldı,
O getirdi gönlümü,
Yine geldi el aldı!

* * *

Yüreğimin dağı var,
Ayağımın bağı var.
Sevda uzun bir yolmuş:
Bir yerde durağı var!

Fiske

Yol

Şeytan mısın, melek mi,
Gönlümdeki dilek mi?
Kırmızı dudakların
Kiraz mıdır, çilek mi?

* * *

Gözlerin mavi mine,
Bağlandım perçemine.
Aşkın beni çevirdi
«Aslı» nın «Kerem» ine!

* * *

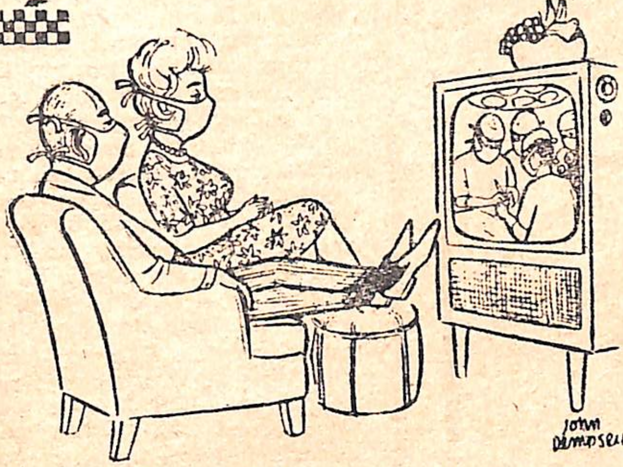
Çıkar şu elbiseni,
İstemem böyle seni.
Öptüğüme kızdınsa
Geriye al buseni!

* * *

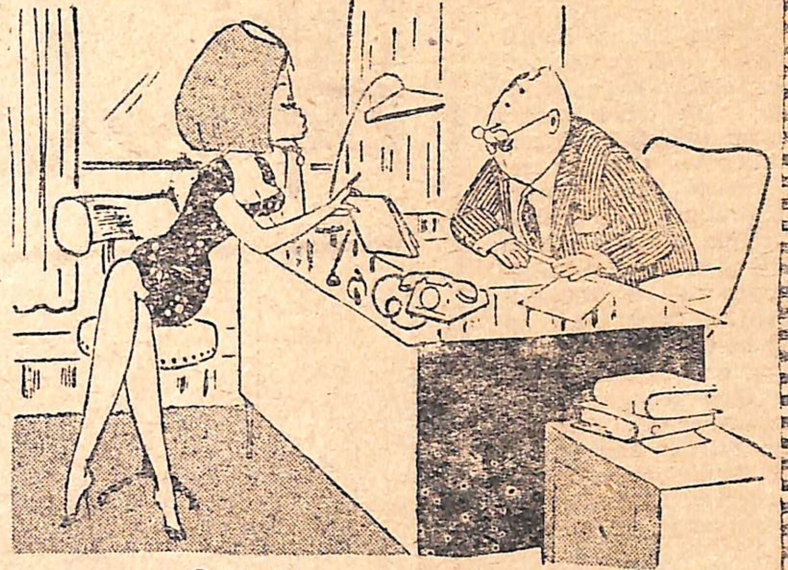
Sağ derken sola düştüm,
Açık bir kola düştüm.
Adem ile Havva'nın
Düştüğü yola düştüm!

Çimdik

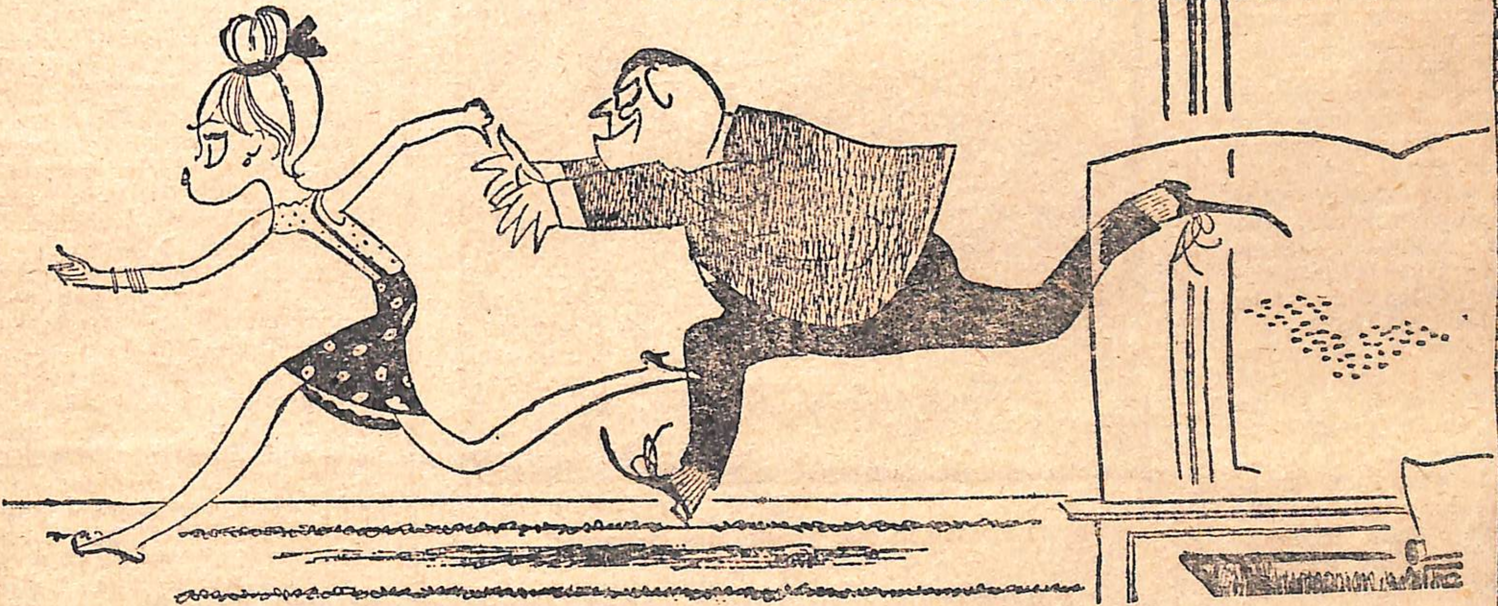
Dünya Karikatürleri

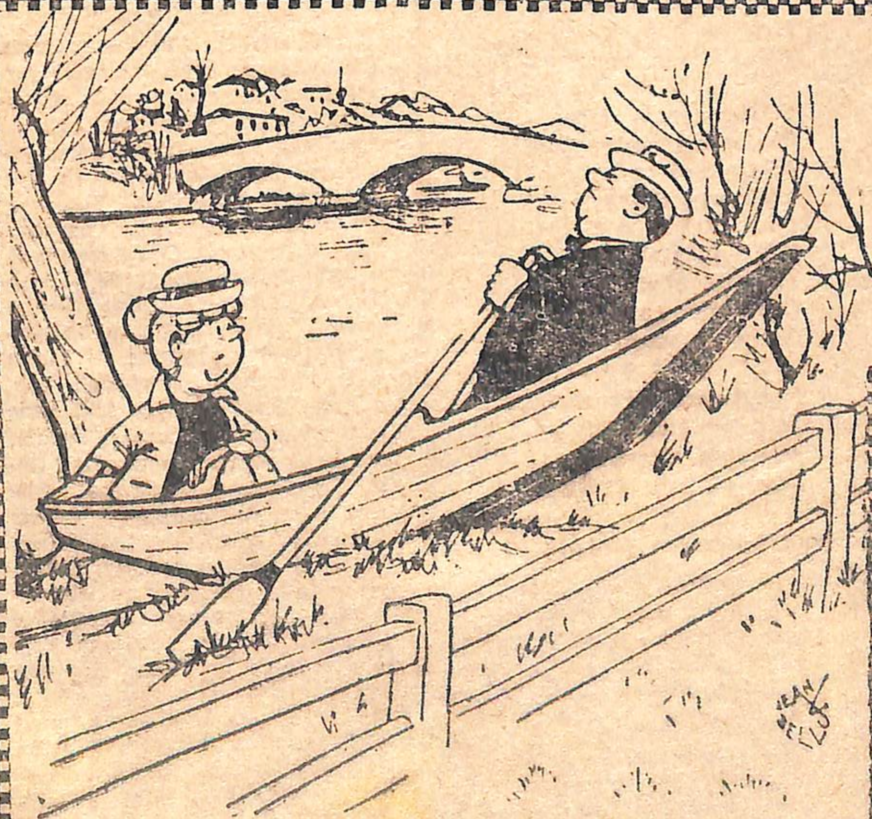
YAZISIZ

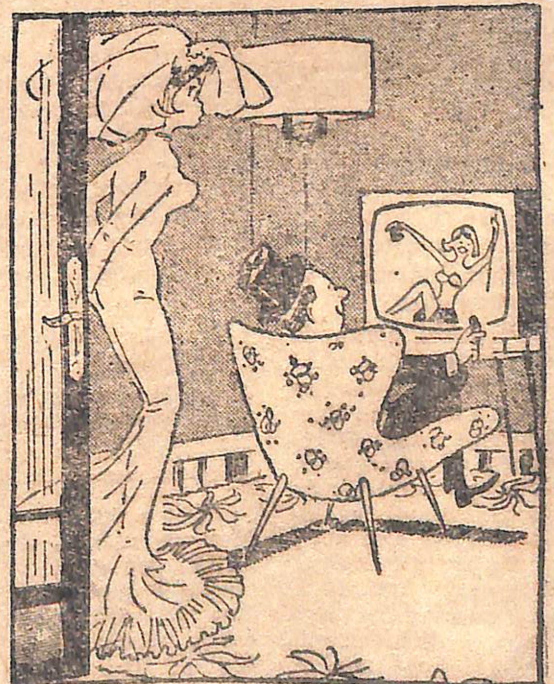
-BU MAYOLU FOTOĞRAF NE?
-BONSERVİSİM!

-HABERİN YOK MU GÜZELİM?.. BAHAR GELDİ, BAHAAAR...

-POOOL, GELDİK ARTIK!

DAMAT BEY EĞLENİYOR!

GRAFİK

Sana = Enerji + Vitamin

100 gr. SANA'da insanı sıhhatli ve mukavim yapan 2000 ünite A vitamini ile sağlam dişler ve kuvvetli uzuvlar temin eden 100 ünite D vitamini vardır.

Her sabah çocuklarınıza bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek ile kahvaltı ettirirseniz, gelişmeleri için elzem olan gıdayı vermiş olursunuz.

Ve SANA'nın nefis tadı, eşsiz kokusu sayesinde ekmek ve yemekler lezzetli olur.

S 277

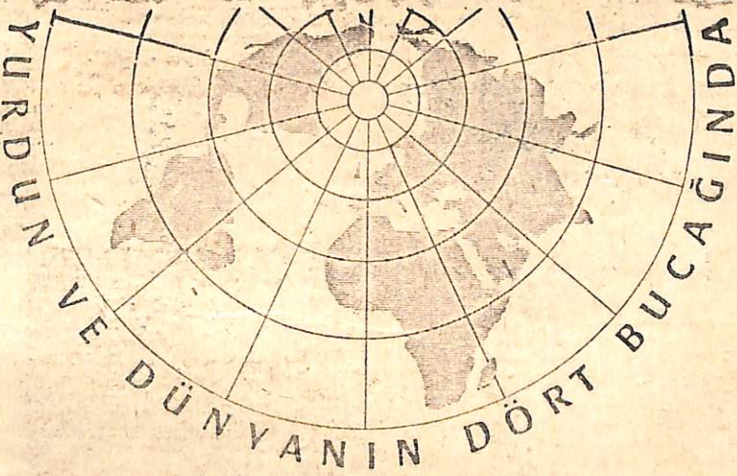
Sana

ağıza tat, vücuda sıhhat!

İlancılık - 2097 - 122

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi Nu. 1 İstanbul

Telefon: 22 43 84 - 22 43 85 Telgraf Adresi: BASINKURUMU

Şubeler	Dış Muhabirler	
İstanbul	A. B. D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir		İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

Basın - 5952 - 123

TEHLİKELİ

oyun

değildir!....

ÇÜNKÜ...

KAZOVA MAMULÜ DİKİŞLİ

Hermin KAÇMAZ

HAKİKİ KAÇMAZ

ÇORAPLARDIR......

TÜRKİYEDE HAKİKİ DİKİŞLİ KAÇMAZ YALNIZ KAZOVA MAMULÜdür.

Kazova

Giyimde zerafet yaratır.

Mamullerimizi Kazova mağazalarından ve büyük tuhafiyecilerden arayınız.

İlancılık - 2573 - 124

ÇOCUĞUNUZUN ENERJİ KAYNAĞI

PİYALE MAKARNASI

15 g

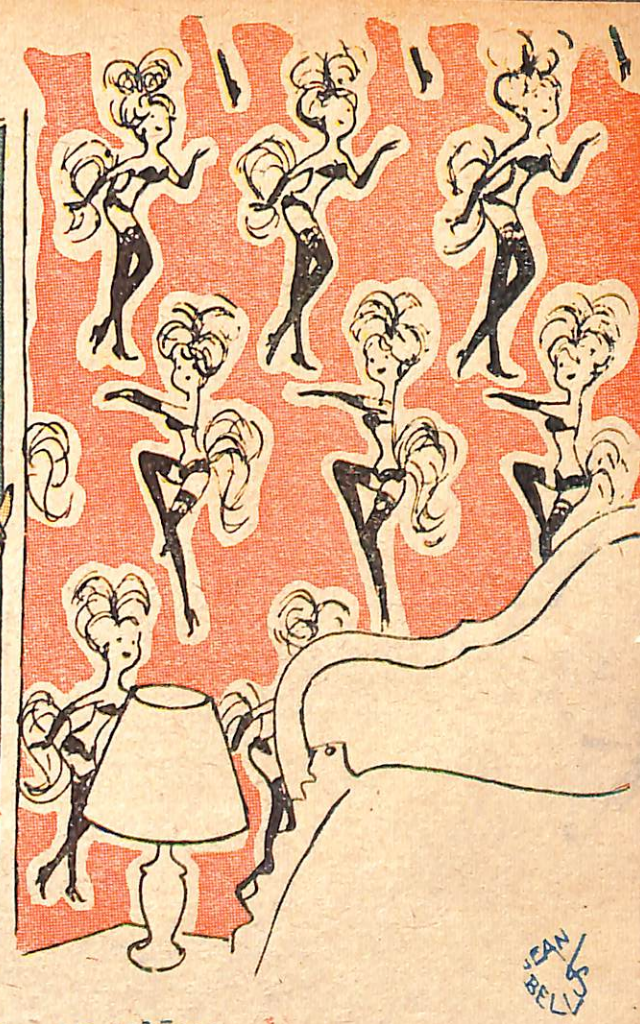
PİYALE

ADI AĞIZ TADI

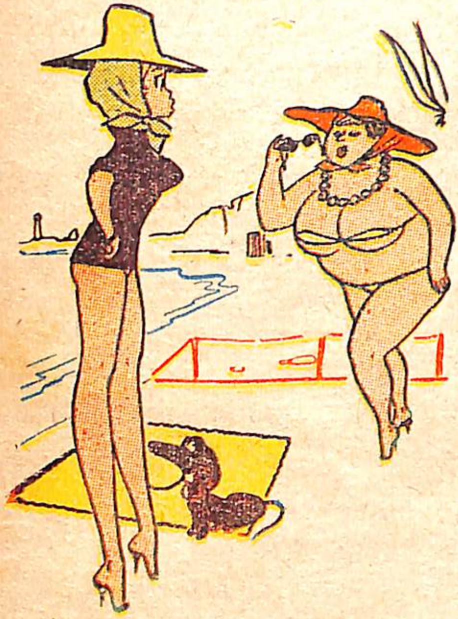
Reklâmcılık - 1400 - 125

Akbaba

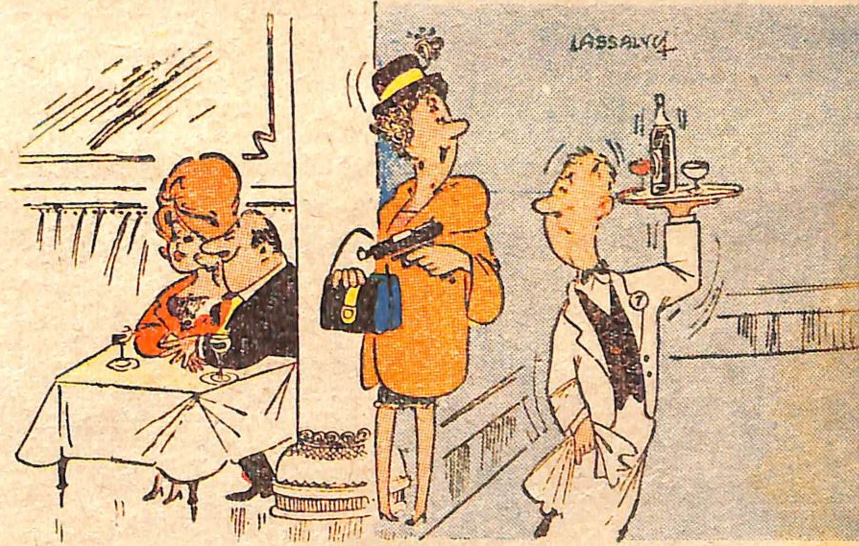

-AMAN, NE GÜZEL DUVAR KÂĞIDI...
-KOCAM SEÇTİ!

-MAYOMU ALMAYI UNUTMU-
ŞUM, SENİNKİNİ GİYDİM!..

-KULAKLARINIZI TIKAYIN, BİRAZ GÜRÜLTÜ OLACAK!

